GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

DRÖMBILDER

Litt.
Sv.

TRANEMÅLA
SAMLINGEN
SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

DRÖMBILDER.

ALLEGORISK DIKT

I

TRE AFDELNINGAR

AF

SIGURD LUND.

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS SAM. RUMSTEDT,
1881.

SIGFRID WAGNER

med vänskap tillegnad

af

FÖRFATTAREN.

Förteckning

på somliga ord med den betydelse de här kunde hafva.

FÖRSTA AFDELNINGEN.

Hyle: första materien — i metafysisk mening.
Ensoph: det förborgade ljuset.
Asiah: en rymd som man får tänka sig från solens skifva till Mercurius — dock förr än solen och planeterna voro bildade.
Jetzirah: dito från Mercurius till Mars.
Briah: dito från Mars till Saturnus.
Aziluth: dito från Saturnus rand och hela den empyriska himlen.

Nephesch: Själen.
Zelem: dess plastiska del,
Ruach: dess andra stadium.
Neschamah: dess tredje stadium.
Chajah: dess högsta stadium.

Binah: Tredje Hypostat (eller tillvaro).
Kether: Kronan (eller det Essentialiska).
Chochmah: Visdomen (eller orsak).
Arich Anpin: det oändliga.

ANDRA AFDELNINGEN.

Kronos.
Zapkiël.
Zadkiël. — Planetandar.
Zodiaken.
Camaël.
Haniël.
Cocabiël. — Planetandar.
Färg.
Schemschidaël.
Levaniël. — Planetandar.

TREDJE AFDELNINGEN.

Månen.
Cosmos.
Elementernas verld.
Ariëls Lustspel.

DRÖMBILDER.

EN ALLEGORISK DIKT.

FÖRORD:

Poeter finnas nog utaf,
Som sakna stil och smak,
Men verlden dock ett foster gaf, —
Som dessa skrifver jag.

Vill ni det läsa? klandra se'n!
Det bli'r af föga vigt;
Om blott ni hittar på idén,
Fins något i min dikt.

Ty buren af ett mildt begär,
Min tanke stiger högt,
Och tvingar mig att skrifva här
Det själen såg och sökt.

Men frågar ni: hvad är det der?
Den dikt bör ni förklara,
Då mins att fantasi det är —
Och att jag ej vill svara.

FÖRSTA AFDELNINGEN.

FÖRSTA SÅNGEN.

Hyle.

Ett lif blott fullt af möda,
En natt som ej blir dag,
Ett hjerta som skall blöda,
Är det naturens lag?

Allt kommer ju från ofvan,
Allt lifvets Herre gaf,
Men hela stora gåfvan
Är lifvet i en graf.

Det var den tro jag hyste
En kulen aftonstund:
Matt lampan endast lyste, —
Och se'n föll jag i blund.

Med hufvudet i handen,
Med stöd af bordets rand,
På resa gick nu anden
Till fantasiens land.

Då tycktes mig det spraka
Som granved i en ugn,
Jag ville flykten taga,
Ty störd var nu mitt lugn.

Jag fort till dörren hinner, —
Med fasa dock jag ser,
Att hela huset brinner
Och trappan ramlar ner.

Allt blef nu rök och flamma,
Och ner i eldens flod
Föll huset — i det samma
På dess ruin jag stod.

Må ske! låt ödet föra,
Så tänkte jag härnäst,
Då lät det för mitt öra
Som gnäggade en häst.

Men hvem så djerf kan vara
Att träda denne stig,
Hvem vill i eld och fara
Åt döden viga sig.

Dock ödet ville spara
Mitt lif, och gaf mig hopp,
En häst jag såg framfara
Ur röken i galopp,

Guldvirkad tygel blänker
På hästen skön och hvit,
Och hufvudet han sänker
Och ställer farten hit.

Nu stod han vid min sida,
Och jag mer lugn än trygg,
Då ej jag tordes bida
Mig svängde på dess rygg.

Det prasslade i gruset
Så fort jag tyg'len grep;
Jag flög från fallna huset
Så vinden kring mig pep.

O ve! det nu sig hände,
Hur blef min ångst ej stor,
Att tydligen jag kände
Den ej på marken for.

Den höjde sig från jorden
Bland täta skyars rad,
Och styrde se'n mot norden
Långt bort från mark och stad — —.

Jag hade länge ridit,
Och allt jag tänkt och drömt,
Och det jag hade lidit
På jorden, nu var glömdt.

En kall och fugtig dimma,
Som spridde ut sig här,
Jag knappast kan förnimma,
Så känslolös jag är.

Då stod vid himlaranden
En jettelik figur,
Med svärd i ena handen,
Den andra höll ett ur.

Till hugg just kraftigt höjes
Den hand som svärdet bar.
Då jetten sammanböjes,
Ett moln blef endast qvar.

Men ingen stjerna tänder
Sitt ljus och åt mig ler,
Och hvart jag blicken vänder
Det mörknar mer och mer.

Och nordanvädret ilar
Med is uti sitt hår,
Och vinterstormens pilar
De flyga i hans spår.

Ju längre fram jag hinner
Ju mindre klart jag ser,
Ett chaos blott jag finner
Der blixtar slungas ner. —

Nu blef det tyst — och sedan
Jag satt så stel och matt,
För ofvan och för nedan
Var allt en stygisk natt. —

ANDRA SÅNGEN.

Ensoph.

Ännu jag dref på det svarta haf
Med längtan efter ljusa dagar,
Och själen suckar uti sin graf,
Och hela kroppen häftigt skakar,

Då ljöd bredvid mig en ljuflig röst,
Som aldrig förr jag hört på jorden,
Och än som maning och än som tröst,
Så föllo dessa visdoms orden: —

I menniskor viljen endast tro
Det som man gifver er i handen, —
Öppna förståndet i frid och ro,
Då får du skåda allt i anden.

Men nu du ser med förvillad blick
Blott natt, der ljus och strålar finnas,
Och att från natten ditt ljus du fick,
Förstår du ej — och kan ej minnas

Din snabba ridt ej dig hjelpa kan
Om vapenlös du står och bäfvar;
Ty om än sorg du på jorden fann,
Du här i större fara sväfvar.

Ty sinnet förer dig hit och dit,
Men jag skall frälsa dig ur nöden!
Jag har ej följt dig på vägen hit
Att öfverlemna dig åt döden.

Du tror och vet det — kanske för väl,
Att du i bröstet har ett hjerta,
Men säg mig då, kan du se din själ, —
Som delar fröjd med dig och smärta?

Fördoldt i dig du då något bär
Som ej kan ses med sinnligt öga,
Men sjelfförvållad din blindhet är,
Ty du har sjelf ej velat söka,

I mörkret redan du länge satt,
Men ej dess innehåll du kände,
Och likväl fins' här den största skatt —
Ett ljus som lifvet i dig tände.

Här finnas stenar af hvarje färg,
Här finnas menniskor, och örnar,
Här är ock skogar, och här är berg,
Och fiskar, lejon, äfven björnar.

Dock påmins dig att allt detta här
Af tiden ej fått minsta pregel,
Men känslolöst blott ligger der,
Och är som skuggan i en spegel. —

Har du nu hört och väl förstår
Det Ensoph ville uppenbara,
På egen hand du då resa får,
Och sjelf från fara dig bevara.

Dock hör nu slutligt ett sannings ord,
Då kan du åter börja färden,
Det som är minst — det är störst på jord,
Och störst är minst i hela verlden

Och allt det stora för ofvan här
I öst, i vest, i syd och norden,
Det ock det samma för nedan är, —
Gå nu! men tänk på dessa orden.

Nu tystnar rösten, — min själ förtjust
Mot himlen tycktes upp sig höja:
Det klarnade och blef mera ljust,
Då natten lyftade sin slöja.

Med mer ståndaktighet och mod
Jag kunde ge mig ut i verlden.
Ty tviflets orm här som krossad stod,
Och framåt, framåt gick nu färden.

TREDJE SÅNGEN.

Arich Anpin.

n som ett eko hörde
Jag Ensophs visa tal
Då vägen uppåt förde
I svindlande spiral
Det sedan uppenbarat
Sig för min vakna själ,
Har ingen mig förklarat,
Men jag förstod det väl.

Och nu jag först upptäckte
Ett haf, oändligt stort,
Som gåtlikt ut sig sträckte, —
Här farten gick ej fort;
Ty böljor ej sig rörde,
Och vädret var ej födt
Ej minsta ljud man hörde,
Allt ödsligt var och dödt.

Mot öster sågs en strimma
Af ljus, dock svag och fin,
Och luften var en dimma
Som ångor utaf vin.
Dock hafvet hade stränder,
Ty ett omätligt land
Låg skildt i fyra länder
Utmed dess inre rand.

Här fanns ej sol ej månar,
Af stjernor sågs ej en,
Men landet ljuset lånar
Ifrån ett magiskt sken,
Och hafvet sjelf en dimma
Med verlden i sin famn
Der inga stjernor glimma,
Bär Arich Anpins namn.

FJERDE SÅNGEN.

Asiah.

Med hjertats hela längtan bort jag ilar
Från den oändliga, den tysta zon,
Och på en grönklädd kulle snart jag hvilar
Uti Asiahs första region.
Från kullens fot till hafvets norra stränder
En stad i hästskoform för ögat står,
Men om från denne blicken bort sig vänder
Man rika blomsterängar skåda får.

I sjelfva staden var ett lif, en röra,
Ett sorlande jag ej beskrifva kan,
Och ljud och röster hunno till mitt öra
Från menniskor som sprungo af och an.
Att denne stad var bygd i forna tider
Till en mekanisk verkstad och fabrik
Det sågs af vattenhjulet som sig vrider
Vid hvarje hus och styr dess mekanik.

Och hela folket arbetar ihärdigt
Och klär sig enklare än i vår verld,
Och qvinnans sätt att föra sig är värdigt,
Och drägten fin, men utan minsta flärd.
Men folkets språk omöjligt kan förklaras,
Om än jag då förstod hvart enda ord,
Och derför, om du frågar blott kan svaras
Att det var ord från alla språk på jord.

Nu hörde jag från fjärran mark och ängar
En underbar och herrlig melodi,
Den ljöd som själens alla ljufva strängar
Då längtan stämmer hjertats harmoni;
Ett eko af den genljöd i mitt sinne,
Och tanken åter forna dagar ser,
Men som ett vemodsfullt och dystert minne
Af det som var — och som ej finnes mer. —

Dock dessa toner blefvo starka klara,
Och i mitt hjerta vemodskänslan teg,
Och se' då närmar sig en festlig skara
Af män och qvinnor hit med lätta steg,
Uppföre tåget drog i långa bugter
Och snodde sig den hela kullen kring,
Och smyckade med blommor och med frukter,
Det midt för staden bildade en ring.

Då hände det, hvem kan väl tro och tänka
Att hvad jag skrifver nu ock sanning är,
Att jublande man vid en gyllne länka
En oxe drager in i kretsen der;
Och då till denne alla skyndsamt komma
Att bjuda den en gåfva, som blir kär,
Ty hvar och en i kretsen gaf en blomma
Till kransen som med stolthet nu han bär.

Och under sång och dans af unga tärnor,
Som strödde blommor ut vid hvarje hopp,
Man fästade i hornen tvenne stjernor,
Och se'n blef smyckad oxens hela kropp.
Och stjernorna på oxens panna blänka
Och sända blixtar till den djupa dal,
Och blomsterdofter sig till dalen sänka, —
Då börjar en af hopen detta tal:

Kommen bröder alla
Som sig Zelems kalla
Vid hvars hjelp all plastisk konst består,
Ni som skapen formar,
Och med tidens stormar,
Sänden bilder ut i lifvets vår.

Kommen, kommen alla!
Vi oss Nephesch kalla,
Och det namn det passar för oss bäst,
Ty vi odla jorden
Öfverallt i norden;
Kommen bröder till vår sommarfest.

Oxen, som vi böra,
I triumf vi föra
Blomsterklädd till fältets gröna rand,
Ty när vi behaga
Får han plogen draga,
Derför högt han äras i vårt land,

Kommen ut från staden!
Här fins' gröna bladen,
Och ur gräset titta blommor fram;
Binden blomsterkransar
Och i lätta dansar
Firen festen med er slägt och stam.

Snart med våra bröder
Vid vår gräns i söder —
Skola vi då svinga hand i hand,
Stilla stå får ingen,
Tagen fatt i ringen,
Ty nu börja skall vår sarraband. —

Nu Zelems stam, som buren utaf vingar,
Ur staden kom hitåt i hastigt lopp,
Och dansen börjar, då musiken klingar,
Med tusen ringar ikring kullens topp,
Som hvirfvelvindar hurtigt de sig svinga,
Så luften susar, tanken blifver yr,
Men ingen makt i verlden kan dem tvinga
Att sluta dansen upp förr'n dagen gryr. —

FEMTE SÅNGEN.

Jetzirah.

Trött af dansen, trött af Sången,
Flydde jag från Asiah,
Till det landet som af mången
Blifvit kalladt Jetzirah.
Äfven på den här station
Fann jag ingen ciceron.

Trakten ikring dessa stränder
Tycktes länge hafva stått
Danad af naturens händer
Utan konst och utan mått.
Der naturen råder blott
Blandas alltid ondt med godt.

Berget upp till himlen räcker
Som en massa väldig stor,
Trädet sina grenar sträcker
Och i dödligt famntag snor,
Till's af hettan man dem ser
Vissna bort och digna ner.

Blommor funnos stora, sköna,
Färgade med tropisk prakt,
Men kring blomman i det gröna
Lågo ormar lömskt på vakt,
Lurande på något spratt,
Hväsande med giftig gadd.

Här ett lejon följde spåret
Af ett lamm, ett längtadt rof,
Och ett annat, gömdt i snåret,
Blundade som om det sof,
Men det tänkte smått och godt
På att äfven få sin lott.

Midt i skogen mellan bergen
Låg en ymnighetens dal,
Luften, något blå till färgen,
Tycktes vara mera sval.
Genast som jag dalen såg
Stod till den min hela håg.

Men då hörde jag det dundra
Som när åskan bryter ut,
Stridsmän såg jag, många hundra,
Kämpande med långa spjut
Och den sköna dalens frid
Den var störd af larm och strid.

Och som vildar stredo alla,
Ingen svek och ingen vek,
Men jag såg dock ingen falla,
Och förstod att här på lek
Öfvade sig hvar och en
För att kunna döda se'n.

Hela trakten här bebodde
Nu den djerfva Ruachs stam,
Som Leontotes sig trodde
Då till kamp de foro fram;
Och ännu på blodigt fält
Rasa de med död och eld.

Ty bland folket fanns det mången
Stolt af farfars fars bedrift,
Som i tiden längst förgången
Sökte heder — och en grift,
Och på grund af sagans rätt
Trodde sig Giganters ätt.

Här en saga vet berätta
Om ett stort och blodigt slag:
Titan ville himlen sätta
Under oket af hans lag,
Tog ett berg uti sin hand,
Slängde det mot Briahs land.

Ophon var bland de Giganter,
Berg blef kastadt upp på berg,
Jorden skalf på alla kanter,
Himlen stod med bleknad färg,
Från dess gräns blott tio fot
Hördes upprorshärens hot.

Dock i all den nöd och fara
Sihloh hjelp från öster bär,
Med en modig hjelteskara
Slår han hela jettens här,
Titan föll från bergets topp,
Krossad var hans stora kropp.

Denna saga har man skrifvit
På en sten — med mycket mer,
Och jag hade gerna blifvit
Och i dalen stigit ner,
Men då grep mig längtans lust
Att få se en annan kust.

Och jag genast mig bemannar,
Tiden inga uppskof tål.
Om jag dröjer eller stannar
Vinner jag ej resans mål.
Fort med tidens snabba fart, —
Evigheten hinnes snart.

SJETTE SÅNGEN.

Briah.

Hvem kan väl hejda själens fart
Då uppåt den sig svingar?
Ja äfven nedåt flyr den snart
På viljans starka vingar.
Den dristig är i hjertats vår,
Försigtig i dess vinter,
Men om den vill, helt lätt den går
Ur lifvets labyrinter.

Förstånds förmågan är ej stor,
Och minnet är blott ringa,
Dock viljan uti själen bor —
Och kan belöning bringa.
Och derför från en disig zon
Jag går dit ljuset brinner.
Och som jag lemnar Metatron
En stad jag för mig finner.

I staden här, som var Briah
Var herrligt att få stanna,
Ty folket kallas Neschamah,
Och dyrka blott det sanna,
Och hvarje hus var ett palats
Med torn och pelargångar;
En vattenkonst på hvarje plats
Högt upp i luften ångar.

Ett tempel eller kyrka här
Var bygd till tal och fester, —
Men hvad förvånade mig är —
Att här ej funnos prester.
Hvem skulle då i ve och väl
Min stora synd förlåta?
Hvem skulle frälsa folkets själ?
Det var för mig en gåta.

En Mager dock bland folket bor
Som hålles högt i ära,
Ty magisk konst står här i flor,
Och alla vill den lära.
Vid templets front man uppstält har
De vackraste bildstoder
Der kärlekens af guld dock var,
Men silfver var hans broder.

Till templet strömmade en mängd
Af stadens folk och grannar,
Men då jag kom var dörren stängd,
Och utanför jag stannar,
Det inre derför ej jag såg,
Men lade till mitt öra,
Och nu jag kommer väl i håg
Jag detta tal fick höra: — —

För alla här, som vilja sanning ära
Som det bör vara i en upplyst stad,
Jag läsa skall, om man det önskar lära,
Utaf naturens bok ett litet blad.

På första linien, det bör man minnas,
Står ordet Eld, som mången kanske tror
Är kärleken, som skall i hjertat finnas,
Nåväl! jag här den kallar Amator.

Och vattnet näst, Förenare vi kalla,
Det utaf tvenne element består,
Som här i fast förening sammanfalla,
Och då ett Tredje ut från dessa går.

Den ena delen — Esch, man högt bör skatta,
Den andra — Majim, är dock lika fin,
Men ingen af dem kan man rätt uppfatta, —
Om man ej känner ordet — Schamain.

Nu står här Olja, hvilken bland dem alla
Till såning uti tiden duga kan,
Och derför bruka vi den ofta kalla
Den hela verldens enda sädesman.

Men oljans godhet på dess kraft man känner,
Som uppenbaras på ett märkbart sätt:
Den lyser, värmer, ja den äfven bränner,
Och flyktiggöras kan den ganska lätt.

Den fjerde enhet säges vinden vara,
Som bära får de förre i sin famn,
Och hafvande skall genom verlden fara, —
Famntagare är just dess rätta namn.

Men ordet — Moln, det lär oss något mera,
Bildmakare är namnet man det ger,
Det bildar former uti sten och lera,
Ty stenen är den första form man ser.

Ett foster af de fem vi nu få skåda,
Som sista enhet utgått ifrån dem;
Det är just stenen bildad till en låda
Deri förvaras skall de förra fem.

Men då af tiden lådan öppnad blifver,
Då strömma lifvets gåfvor från den ut,
Och lif och hälsans rikedom den gifver
Åt plantor, djur, ja menniskor till slut.

Nu har jag läst det första blad i boken
Och hoppas tiden ej er blef för lång;
För den som är med ämnet här förtrogen
Skall jag berätta mer en annan gång. —

SJUNDE SÅNGEN.

Aziluth.

Om man är till verlden bunden
Är blott lifvet kif och strid;
Men till slut, i sista stunden,
Gifver döden lugn och frid.

Och då går man omedveten
Till det land som presten ger, —
Han det kallar evigheten, —
Och då vet han intet mer.

Jag har skådat trenne länder,
Dock ej mycket än jag vet
Jag blott känner deras stränder —
Ej naturens hemlighet.

Viljan kan dock vägen finna,
Och det blir' min enda tröst
Att den sanningen skall vinna,
Derför framåt emot öst! —

Modig nu jag vägen följer
Långsmed strömmen på en äng
Vattnet som dess stränder sköljer
Har i guldsand bredt sin säng.

På den gyllne böljan gunga
Lotusblommor upp och ner,
Foglar uti skogen sjunga,
Allt tycks' lif hvart än man ser.

Fjäriln mellan blommor flyger,
Från en röd och till en hvit:
Syrsan sig i gräset smyger
Eller hoppar hit och dit.

Vinden öfver mark och bergen
Sänder ut sin milda flägt;
Himlen den är klädd i färgen
Från sin sköna morgondrägt.

Stenar uti berget skina,
Värdiga en konungs tron,
Ty från ingen annan mina
Fås Tharsis och Bdelion.

Evig sommar lär här vara,
Allt har ock ett ymnigt frö
Som med vinden lätt kan fara
Att naturen ej skall dö.

Midt på denna stora marken,
Som tycks aldrig taga slut,
Låg den gudasköna parken
Som man kallat Aziluth.

Och der gröna löfvet snodde,
Sig kring gyllne strömmens rand,
Var det Chajahs Slägte, bodde,
Som beherrskat detta land.

Här, hvar än man icke kände
Någon flägt från lifvets storm,
Låg en rosengård som sände
Ut essens, i luftig form.

Dit in nu mig vägen förde
Och hur rördt blef ej mitt bröst,
Då jag genom löfvet hörde
Strängspel och en mensklig röst.

Och just der musiken klingar
Var, på marmorpiedestal,
Ställd en Örn hvars stora vingar
Täckte denna gröna sal.

Framom träd och buskar gröna,
Bildande ett blomsterband.
Stodo Chajahs, ädla, sköna,
Med en lyra uti hand.

Drägten röd och hvit med stjernor
Och en mantel som var blå,
Buros här af män och tärnor
Som jag såg i kretsen stå.

Mildt och ljuft musiken klingar
Och ger genljud öfverallt,
Och midt under örnens vingar
Stod en qvinlig skön gestalt.

En rubin höll fast vid barmen
Klädningen af silfverskir,
Perlor snodde sig kring armen,
Örat prydde en saphir.

Diadem med gyllne kanter,
Deri hela midten var
En bukett af diamanter,
Hon som hufvudbonad bar.

Hennes lyras nio toner
Ljödo än — på samma gång
Hon med röstens sju äoner
Började på denna sång: — —

Främling! hvad kan hit dig föra?
Stanna förr'n du längre går!
Hviskar intet i ditt öra
Att du framför Binah står?

Sanning söka, båtar föga,
Den en Nemesis kan bli, —
Ty ett band är för ditt öga,
Lossa det, då blir du fri! —

Dock ej stränghet här vi öfva,
Jag dig helsa vill som gäst,
Det du sedan kan behöfva
Skall jag lära dig härnäst.

Men jag vill ej för dig dölja,
Att här fins en lag som bjöd —
Att du evigt får den följa,
Eller sjunka i din död.

Här ej fins oenigheter,
Ingen strid af ondt mot godt:
Dessa mäktiga magneter
Hafva här som Enhet stått.

Så förbjudes äfven alla,
Att arbeta själen varm,
Dock är värst af allt — att falla
I Morphei starka arm.

Vägen här jag dig antyder
Till att evigt hos oss bo;
Om du våra lagar lyder
Vinnes lycka, frid och ro.

För att skydda dig mot fara,
Lifvets sorger och förtret,
Skall vårt språk jag dig förklara, —
Lära detta alphabet: —

ÅTTONDE SÅNGEN.

Binahs Alphabet.

A bokstafven alltid är
Konung öfver alla,
Och då allt den innebär, —
Hu vi denne kalla
Den af tvenne **I** består.
Hvilka bilda toppen,
Och ett tredje **I** som går
Midt igenom kroppen.

B — det måste du väl se
Hvad det skall betyda?
Det är **I** och Ehie,
Som två bågar pryda.
Huset är det der vi bo,
Som ej fås för pengar:
Det är vishet, frid och ro,
Lyrans nio strängar.

G är **I** som böjer sig
Och i cirkel svingar,
Toner åtta ger det mig
Då min lyra klingar.
Det är kunskaps källan här,
Esch — man henne kallar,
Hon blir lifvets första sfer
Då hon öfversvallar,
Allt hvad sås i tiden ut
Finnes gömdt derinne,
Som en själ i Aziluth,
Som i dig ditt sinne. —

D är dörren kallad El
Mins dig detta noga!
Det är början till en själ
Sjelf den är dess toga.
Arich Anpin var abnorm,
Utan alla gränser,
Denna dörr har vidd och form
Och som silfver glänser.
Genom dörrens fina drägt
Alla krafter strömma
Som en psychologisk flägt
Der vill ut sig tömma
Namnet du ju redan vet,
Dock det finnes flera:
Storlek och benägenhet,
Högre arm med mera.

H — som är vår venstra arm,
Se! vi namnet gifva
Den ej ser — men stark och varm,
Kan den känslig blifva.
Och som flamman då den står
Uti strid mot vatten,
Likaså den modigt slår
Sig igenom natten.
Tapperhet den gifven är:
Klart det är som dagen
Att den äfven kallas här
Negativa lagen,
Som en örn och vår agent
Står bland våra gäster
Den på lifvets fundament,
Skyler sig i vester.

V — är skönhet — och en makt
Som blef kallad Haken:
Skrifna lagen ställd på vakt
Öfver kraften, smaken:
Linien så röd och skön
Som sig evigt sträcker,
Och som cirkel ljus och grön
Jordens lif uppväcker.
Men vill Amah Adon slå
Sjufaldt cirkelbugter,
Skall ett träd i midten stå
Fullt af mogna frukter.

Z — högra benet är
Som så starkt är vorden,
Att som pelare det bär
Allt som fins på jorden
Vapnet är dess andra namn,
Och med det du finner
Rätta vägen till en hamn,
Der du seger vinner,

C — det är Elchai zon
Som just börjar svalla,
Pelaren i octatron
Som jag lif vill kalla,

T — är nu det fundament,
Som skall verlden bära,
Och när ljuset blifver tändt
Skall dess flamma nära.
Lifvet på en ödslig sjö
Som ett vrak får stranda,
Om ej fundamentets frö
Ger det kraftens anda.

I — det början är och slut,
Alphabetet sedan
Då det går i verlden ut
Börjar allt för nedan.
Adon Melech med ett sus
Låter då sig höra,
Lagen, som blir verldens ljus,
Säges i vårt öra.

Så är språket, ock vår lag
Vänskap och det sanna;
Finner deri du behag,
Får du hos oss stanna.
Tvenne alphabet du lär
Väl i verlden finna,
Men att ej de gagna här,
Får jag dig påminna.

I det förstas dolda sfer
Vill naturen styra;
Elementers vilda här
Börjar sedan yra.
Alla tre dock såsom Ett
Fast sig sammanlänka,
Men det är vårt alphabet
Hvarpå du skall tänka.

NIONDE SÅNGEN.

Kethers Slott.

Mitt lif i rosenlunden
Var vetandet och frid,
Och tanken var ej bunden
Till jorden och dess tid.
Dock ord kan ej förklara,
För den som sjelf ej såg,
Hvad är — och hvad skall vara,
Och hvad, bak tiden låg.

Vi veta många vandra
I tanklöshetens dröm,
Till's hoppets skepp ses kantra
På lifvets snabba ström.
Då börja de att sätta
Sin lit till andras ord,
Men glömma bort det rätta
Som ännu fins' ombord.

Dock slö var ej mitt sinne,
Ty det jag kände väl
Att skärpdt var nu mitt minne,
Och frisk min hela själ.
Och om ej fullt så mogen,
Som här man tyckte om,
Höll jag dock lagen trogen —
Tills' ödets timma kom.

En dag — dock nej! jag minnes
Att ingen gräns var satt
För tiden, och ej finnes
En dag der ej fins natt.
Nåväl! med ens jag kände
Beveka sig mitt bröst
Af hjertats håg, som vände
Sin längtan emot öst.

Bland mycket jag fick lära
Jag hade kunskap fått,
Att det fanns ganska nära
Vår nejd ett kungligt slott.
Att detta slott få skåda
Var ej förbjudet här,
Och känslan, som fick råda,
Blef snart till ett begär.

Jag gaf mig då på vägen,
Men brant den uppför går,
Och ofta helt förlägen
Och matt jag stilla står.
Af ödets makt jag kände
Mig dragen till mitt mål,
Och hoppet kring mig spände
Ett harnesk utaf stål.

Men plötsligt stod jag stilla,
En utsigt för mig låg,
Och allt liksom i villa
Jag såg och icke såg;
Ty en bukett af strålar,
Från höjden midt emot,
Med tusen färger målar,
En dal vid bergets fot.

Och just der ljuset glimrar
Utför det höga berg,
Der står ett slott som skimrar
I guldets glans och färg.
Men slottets torn det höjde
Sig med en magisk glans,
Ty ikring spiran böjde
Sig ljusets strålekrans.

Bland ädelsten i kransen
Var Jaspis dunkelgrön,
Safiren hade glansen
Från himlen blå och skön.
I guldgrönt sken en flamma
Som Chalcedonens var,
Smaragden bredvid samma
Hel genomskinlig klar.

Och Sardonychen höljer
Allt i ett blekrödt sken,
Och Sardan derpå följer,
Men som en blodröd sten.
Då jag till venster vänder
Min blick och stirrar dit,
En hop af blixtar sänder
En ljusgrön Chrysolith.

Beryllen härnäst gifver
En strålande bukett,
Och himlen färgad blifver
Med guld på violet.
Nu flyga solens pilar
Ur gyllene Topas;
En gröngul stråle ilar
Ifrån en Chrysofras.

Med guld uti det röda
En Hyacint jag fann,
Och strålarna de glöda
Så berget sken och brann:
Men Amethysten tänder
Ett bloss vid kransens slut,
Och öfver alla länder
Den strör sitt purpur ut. — — —

Ur bergets glitterstenar
En källa ljudlös gled,
Och föll i tvenne grenar
Åt båda sidor ned.
Och då som tvenne sjöar
De bildade ikring
Två underbara öar
En guld och silfverring.

Men ön vid högra handen
Som steg ur gyllne sjön,
Från botten upp till stranden,
Var marmor, hvit som snön.
Här stod ett torn som vände
Sin spets mot ljusets krans,
Och klara strålar sände
Från egen inre glans.

Åt verldens fyra kanter
Det lyste och det sken,
Ty fönstret var demanter,
Electrum murens sten.
Men ön i silfvervågor
Den var af röd korall:
Der sken med tusen lågor
Ett tempel af kristall.

Dit alla strålar ila,
Att lätt man skulle tro
De vilja söka hvila
I Binahs tempelbo. — —
Men nu jag greps af svindel,
Ovan vid allt jag såg;
För ögat lik en bindel
Den svarta natten låg,

Här stod jag då förlägen
På farlig, knottrig grund:
Jag lade mig vid vägen
Att hvila ut en stund
Men ödet denna gången
Var grymmast i sin lek, —
Morpheus tog mig fången,
Och sinnet från mig vek. —

TIONDE SÅNGEN.

Chochmah.

En materie som saknar
Rörelse; hvad är den väl,
Om den ej ur chaos vaknar
Och dess krafter blir en själ?

Den är blott en klump som drifver
Tyst på evighetens våg;
Har ej lif och lif ej gifver
Förr'n den får begär och håg.

Så af sömnens makt betagen
På det kala berg jag låg;
Natten hade följt på dagen,
Ej jag kände, ej jag såg.

Men omsider dock jag hörde
Ljudet af en suck, en röst,
Fantasien genast rörde
Lifvets strängar i mitt bröst.

Äfven, än af sömnen bunden,
Öppnade jag ögat smått. —
Ack! men från den samma stunden
Såg ej mer jag Kethers slott.

Uppå berget nära randen
Binah stod med sorgsen blick,
Pekande med ena handen
På en man som mot mig gick.

Med ett svärd, ett guldsmidt pansar,
Som lik solens strålar brann,
Och en hjelm som pannan kransar,
Var han lik en riddersman.

Men en örn på hjelmen döljer
Sig i plymers purpurblod,
Mantel blå hans axlar höljer, —
Sådan framför mig han stod.

Kommen ifrån ljusets salar
Till sin gäst från dunkel jord,
Alvarsamt dock mildt han talar,
Och så föllo nu hans ord:

Nu du sofver lugnt och stilla,
Men ej min's det lagen bjöd:
Vet ej att du gjort dig illa:
Men det ångrar vid din död.

Sömnen och en natt, hans moder,
Säg, hvad vinner du vid dem?
Du får se hans grymma broder
Då du lemnar ljusets hem.

Adam Cadmon äfven hände,
Att för rörlig själen blef,
Och först då han sömnen kände
Och med tidens bölja dref.

Jag kan ödet ej betvinga,
Sjelf du snärjt dig i dess band,
Hjelpen som kan upp dig svinga
Ligger i din egen hand.

Odla får du först ditt hjerta:
Söka sanning då och rätt:
Hafva tålamod i smärta:
Njuta blott till's du blir mätt.

Då din förtid du ej glömmer,
Och din kunskap se'n dig lär
Allt det himlahvalfvet gömmer,
Allt det jorden i sig bär.

Och om rätt du öfverväger,
Skall du äfven lätt förstå
Dessa ord som nu jag säger, —
Hör då nu uppmärksam på! —

Allt det som fins' på jordens klot,
Allt det som var och som skall komma,
Får ifrån siffror först sin rot,
Från trädet till den minsta blomma.

Och jorden som går i en ring,
Och kraften som den framåt drifver,
Och banan som den ilar kring,
Med siffror jag dig bäst beskrifver.

Ja, vetenskaper och Magi,
Och allt det namn af konst får bära,
Det får sin rätta harmoni
Från talet i en högre sféra.

Här blott jag vill en rätt figur
Af Ett till Tio dig förklara,
Men inre krafternas natur —
Den frågan bör du sjelf besvara.

Ett tre och sju samt nian må
Du af dem alla öfverst ställa;
Två, fyra, sex och åttan då
Stå som mångfaldighetens källa.

Och dessa åtta du förstår
Om alla först ihop adderas.
Och om du tyda då förmår
Den summa som af dem formeras.

Men då de börja sina lopp,
Som medlare bör Femman vara:
Så äfven mellan själ och kropp
Skall sinnet ock sig uppenbara.

Ett talet det är lik en Ens,
Det skapar hvarje tal som följer,
Och som en orsak, en Essens
I alla tal sig sedan höljer.

Att börja är då dess natur,
Och blifva lik sig sjelf bland alla:
I cirkeln ser du dess figur,
Som äfven du bör Monas kalla.

Men alla Ettor som du sett,
Ej likadana krafter gifva,
Ty då blef två ju alltid Ett,
Och flertal fick i Ettan blifva.

En far och mor ju äro två,
Och olik Enhet äro båda,
Sin Enhet dock de återfå
I barnet som skall verlden skåda.

Men Två är olikhetens tal.
Aktivt går mot Passivt till striden
Som orsak blir till fröjd och qval,
Och till all mängd af tal i tiden.

Men talet nu som kommer ut,
Då Ett och Två sig sammanlänka,
Blir' Trekant, och du kan till slut
Dig den reala Enhet tänka.

Om fyran får qvadratens namn
Den första ytan då den gifver,
Den rymmer mycket i sin famn,
Som skådas — då den öppnad blifver.

Ty ett, två, tre och fyra har
Du att som fyra tal addera,
Då ser du summan som blir qvar,
Och ej behöfver fråga mera.

Om Ett och Två, som blifva tre.
I annan Två och Ett sig slingra,
Då får en stark figur du se,
Som ingen dödlig vågar skingra.

Och Sexan är just den figur,
Sjelf kan den alstra och föröka;
Om ej du hittar dess natur,
Då får du den i kuben söka.

Ett tal ett annat skapat har,
Men sjelf har icke skapadt blifvit
Ett annat, som dock skapadt var —
Det har åt andra uppkomst gifvit.

Blott sjuan är det enda som
Ej skulle skapa något annat,
Från intet skapadt tal det kom,
Och såsom hvilotal har stannat.

Och detta tal man ej förmår
I lika stora parter dela;
Af tre och fyra det består,
Och är fullkomligt i det hela.

Då här jag nu dig claven ger,
Addera alla sju — och sedan
Du säkert med förvåning ser
Att tjugo åtta står för nedan.

Och nu till åttan just jag hann
Som nötter har den skal och kärna;
Stå två qvadrater i hvarann,
Då får du se en vacker stjerna.

Vid sammansättning i kemi,
Märkvärdig Nian är bland alla,
Och den med rätta äfven vi.
Den oföränderliga kalla.

En gång du fattar allt, jag tror,
Om du kemi blott vill dig lära,
Ty sanningen i nian bor —
Den du dock högst af allt bör ära.

Addera nu de nio blott,
Och mycken kunskap då du vinner:
Du har till Fyrti Femman nått, —
Ty det är summan som du finner.

Om Tian jag dig säga kan,
Att den har samma kraft som ettan:
Ej öfver den går menniskan, —
Ty der fins elden blott och hettan.

Nu har du här en lärdom fått
Gå nu att åter söka friden;
Sjelf har du valt dig denne lott,
Jag öfverlemna dig åt tiden;

Så slöt hans tal, men än jag låg
Som fjättrad och med fasa drömde
Att ljuset som jag förut såg
Sig under nattens slöja gömde.

Och åskan gick, och blixten for,
Och genom luften nu sig svingar
En mensklig skepnad jettestor,
Så stormen tjöt emot hans vingar.

Nu är fullbordad ödets lag!
Han ropade då han kom nära,
I håret fattade han tag
Och flög med mig i nattens sféra.

Det var som dödens kalla tag,
Höll nu mitt hela sinne fången:
Vid minnet räds jag än i dag,
Och derför slutar denne sången.

ANDRA AFDELNINGEN.

FÖRSTA SÅNGEN.

Kronos.

Drömmen skiftar plötsligt om,
Nya bilder fram den kallar:
Ljuset flydde, natten kom,
Men ur natten lifvet svallar.

Kommen ut ur mörkrets qval,
Stod jag styf, med lemmar frusna,
I en stor och sällsam sal
Då det började att ljusna.

Mycket lärde jag och såg
Från en tid som är förgången;
Det jag kommer nu i håg,
Finner du i denna sången.

På Saturni mörka klot
Fanns ett torn, och först dit inne
Stod jag åter på min fot,
I kupolen på dess tinne.

Zanos Pyrgos är dess namn,
Och i gråblå färg det glänser;
Himlen tar det i sin famn.
Jorden är dess nedra gränser.

Högt det sträckte sin kupol,
Öfver alla verldens länder,
Dit ej någon jordisk sol
Sina hvassa pilar sänder.

Der fanns salen hög och vid,
Som jag nu går att beskrifva;
Taket var en pyramid,
Väggarna qvadraten gifva.

Pelare det fanns en mängd,
Ljusets strålar ur dem foro,
Utmed salens bredd och längd
Fyrtio och fem de voro.

Framför sågs' en stod som sken
Lik Carbunkelns purpurlågor,
Äfven en af Tharsi sten,
Glänsande som hafvets vågor.

Mellan dem vid salens vägg
Såg jag Kronos ståtligt trona,
Med sitt silfverhvita skägg,
Och sin konungsliga krona.

Kappan lik en gråblå sky,
Ända sig till foten sträckte,
Och med glans och färg af bly,
Öfverallt figuren täckte.

Först hans stränga anletsdrag
Stelnade till is mitt hjerta,
Men hans blick, som sol och dag,
Mildrade min skräck, och smärta.

Ikring honom andar sju
Sutto, som jag skall beskrifva,
Först dock Kronos' ord jag nu
Söker här att återgifva.

Jag har fört dig hit och vill
Att du blickar i vår boning,
För att lära vägen till
Din förlossning och försoning.

Då du kommer till din jord,
Lär att styra rätt ditt sinne,
Då kanhända dessa ord
Återkomma i ditt minne.

Vet! att här och genom mig,
Skall ett ljus, man ej kan släcka,
I en cirkel inom sig
Första rörligheten väcka.

Till ett Blif, i smått och stort,
Kan du finnna här motivet;
Här och öppnas dödens port
För det sinnliga i lifvet.

Jag har talat, glöm ej du!
Zapkiël skall ordet föra,
Min minister börja nu!
Se'n de andra får han höra.

ANDRA SÅNGEN.

Zapkiël.

Zapkiël i cirkeln träder
Med en melancholisk min,
Iförd långa, gula kläder
Och en kappa hvit och fin.

Röda plymer yfvigt hängde
Kring baretten, som var svart,
Öfver denne månen svängde
Upp sin första silfver qvart.

Och han sade: än du glömmer
Att ej sanning lärs af ord;
Någon gång den der sig gömmer,
Men den finnes i din jord.

Önskar du det högsta veta,
Har du blott ett enda val, —
Mellan siffror får du leta,
Ty det lärs blott genom tal.

Det som stjernehimlen bärer
Får du veta genom mått,
Om det jordiska du lärer
Genom vigt, du har förstått.

Pröfva först om du kan väga,
Mät då se'n ock räkna lär;
Som en hjelp jag får dig säga;
Första jemnvigt finnes här.

Ej aktivt du ser oss handla,
Dock en spännkraft hafva vi, —
Som kan död till lif förvandla
Genom åskådnings magi.

Såsom orsaken till handling
I åskådnings sättet är,
Så ock ursprung och förvandling
Börja skall och sluta här.

En förborgad kunskap gifva
Vi ej menskan som är svag,
Men jag skall för dig beskrifva
Universets stora lag: —

Först och främst bland kända lagar
En elektrisk kraft består,
Hvilken skapar alla dagar
Allt som födes och förgår.

I dyaden först den hvilar,
Men med kraft från samma tal,
Fritt den se'n åt höger ilar,
Och till venster i spiral.

Der de nu hvarandra möta
På ett mörkt chaotiskt haf,
Och i kors de samman stöta,
Vaknar lifvet ur sin graf.

Om ett moln, än svart som natten,
Uppå himlen går förbi,
Blir' det hvitt, ity blir vatten
När att gnistan tänds deri.

Tvenne slag väl börja tiden,
Men det första styra kan
Tyngd och magnetism i striden,
Som de föra mot hvarann.

Med det första här jag menar
En elektro-kemisk lag,
Som allt skiljer, allt förenar,
Sluter frändskap och fördrag.

Tyngdelagen den vill jaga
Allt till Orcus och sin död,
Magnetismen det vill draga
Upp i solens heta glöd.

Öfver jemnvigten skall råda
Denne förste store lag:
Men ur striden mellan båda
Kommer fram det andra slag.

Ty som segertecken förer
Den materie från två,
Och den samma kraftigt rörer,
Att den form af tre kan få.

Tyngden qvantiteten gifver.
Men i verlden och dess jord,
Magnetismen sedan blifver
Värme, lif och ljusets ord.

Vill du nu din kunskap öka,
Och den första graden se, —
Får du i kristallen söka,
Ty dess bas är talet tre.

Andra graden derpå följer,
Den ger plantor lif och märg,
Men i *två i tre* sig döljer
Äfven animalisk färg.

Men den sista, högsta graden
Du från tre i trean får:
Animalisk är hexaden,
Djuret, menskan i den står.

TREDJE SÅNGEN.

Zadkiël.

Nu hastigt började ikring
Sig pelarna att vrida;
En ande i den tysta ring
Steg upp från högre sida.

En spira, som demanten klar,
Han bar i högra handen,
Och silfverkronas prydnad var
En Zodiak kring randen.

På axlarna en mantel blå
Som ethern i det höga,
När stjernorna på himlen stå
Kring nattens silfveröga.

Hans hållning, blick och ädla sätt,
Och purpurdrägten tydde,
Att han var kung för gudars ätt,
Och himlen honom lydde.

Nu Attik Jomin, sade han,
Har tätt sig sammandragit;
Att segra var väl Kronos van,
Men jag har makten tagit.

Jag herrskar på det stora klot
Man Jupiter plär kalla,
Och hvem som handlar mig emot
Till jorden ner skall falla.

Och Zodiaken är min här,
Med den jag seger vinner,
Ty all den kraft som hos mig är,
Du der fördelad finner.

Ja hela verlden är min tron,
Förstå nu det jag säger:
Att du som Makro Kosmos' son
Dess alla delar eger.

Ty verlden, liksom du, består
Af hufvud, bål och fötter,
Ja plantan sjelf af henne får
Sin stam och sina rötter.

Vet än du ej till hvem du kom,
Fundera då på saken:
Låt själ och tanke flyga om
Kring hela Zodiaken.

FJERDE SÅNGEN.

Zodiaken.

♈

När gyllenhornadt vädur står
På vårens friska himmel,
Då Malchidaël styra får
Det hela stjernevimmel.

Att vädurn verldens hufvud är
Du kan dig föreställa,
Ty oupphörlig strömmar der
Intelligensens källa. —

♉

Men oxen, om med vildt begär
Den hornen slår i jorden,
Då råder Asmodeus der,
Och eld blir tändt i norden.

Ett fäste mellan ner och opp
Materien lär vara,
Så halsen mellan hufvud, kropp,
Kan oxens kraft förklara. —

♊

Det tredje tecknet är ett par,
Som hade samma moder,
Ja tvillingtecknet äfven var
En syster med sin broder.

De båda voro liksom en
I vilja och förmåga,
Och hafva skiljde likväl se'n
Sin glans från samma låga.

De skiljas här, men äfven då
I enhet handla båda;
Som verldens armar nu de stå,
Der Ambri El får råda.

♋

Då solen i qvadraten står
Och lyser öfver jorden,
Och in i kräftans tecken går,
Blir dagen längst i norden.

Der solen liksom stanna vill,
Upp lifvets ande stiger,
Erkänner att en verld är till,
Och tviflets röst den tiger.

Se'n solen nu står rakt i öst
Får ej naturen yra,
Ty kräftan blifver verldens bröst,
Der Muriël skall styra.

Så blef då allt fullkomligt se'n
Han styrde väl om lagen;
Om natten lyste månen re'n,
Men solen sken om dagen.

♌

En mäktig stad är lejonet,
Ej bygd af sand och lera,
Der sanning lär's och äfven det —
Med visdom att regera.

Ett tempel här i gröna däld
Dock Verkiël skall vakta;
Ty element är lejons eld, —
För den får man sig akta.

Rötmånaden med eld så stark,
Med Sirius kan komma,
Att den uppbränner fält och mark,
Och trädet med sin blomma.

Men styrka eger lejonet,
Dess ädelmod vi ära:
Vid tvenne axlar liknas det,
Som verldens tyngd får bära.

♍

Nu kommer Jungfrun renad, hvit,
Från chaos' dunkla hölje,
Och grönskans andar skynda hit,
Att blifva hennes följe.

Då komma himlens foglar här
Kring hafvets hvita lilja,
Och hafvets fiskar simma der,
Och lyda hennes vilja.

Och tama djur sitt lugn, sin tröst
Och näring skola finna:
Och derför är hon verldens bröst. —
Dock bröstet hos en qvinna.

Här Hamaliëls makt är stor,
Och här han slöt sig inne;
Virginitas hos honom bor
Med böjelser och sinne. —

♎

Här Zuriël vid vågen står
Med formen till en massa,
Och sköter om att själen får
En form som jemnt kan passa.

Han väger säkert godt och väl,
All strid får nu ge vika,
I lugn och frid stå form och själ,
Och tyck's då väga lika.

Af former finnes särskildt två,
Som säten för dem alla,
Och vågen med dess skålar då
Vi verldens säte kalla.

♏

Men skorpionen rasar nu,
Och lider här i glansen:
Han krälar fram på alla sju,
Men strider blott med svansen.

Från giftet han i svansen bär,
Blir lifvets strid med döden:
För verlden Priapus han är,
Och skuld till alla öden.

Vid styret Zarachiël står,
Och fort sitt mål han vinner,
Om allt i sin förvandling går,
Och svafvellågan brinner.

♐

Diana hon for jorden kring
För intet vildt att spara,
Men skyttens kraft i himlens ring
Skall Advachiël vara.

Hans båge halfva cirkeln är,
Dess radier hans pilar,
I venstra handen han den bär,
Hans knä på ethern hvilar.

Naturens ljus och lif gå opp —
Och ut från honom fara:
Som låren stödja menskans kropp,
Han verldens lår skall vara.

♑

När åter rakt i öster står
En sol, som värmer, lyser,
Stenbocken längsta dagen får,
Men allt i norden fryser.

Här Hamaël sitt rike vann,
Och så han skall det ställa,
Att qvintessensen finnas kan
Till lifvets rika källa.

Som eld är denna, dock man vet,
Den aldrig något bränner:
Som vatten, — i all evighet,
Den vattnets fukt ej känner.

Den höja kan och lyfta opp
Hvad nära är att falla:
Då knäna lyfta menskans kropp,
Vi verldens knä den kalla.

♒

Här vattumannen nu man ser,
I ämbaret är skatten;
Till luften drar han elden ner,
Och öser ut som vatten.

Men luften, sjelf en vattuman,
Styr Gambiël allena,
Ty vattnet kan med elden han
Helt tätt och fast förena.

Som medlare det benet står
Som knä till fot skall länka,
Vid verldens skenben då man får
En vattuman sig tänka.

♓

Nu simma tvenne fiskar om
Kring alla himlens länder,
Och kasta ut en *mängd* af rom
Ikring de lugna stränder.

Men Barachiël är den man,
Som maktens spira förer,
Och här i hafvet eger han
Allt hvad till lifvet hörer.

Så skall allt frö på jordens klot
Till ändamålet svara.
Som fiskens tecken — verldens fot,
Skall verldens lif bevara.

T

Den stora verld i evighet
Skall verka tyst och stilla:
Du den erkänner om du vet —
Att du blott är den lilla. — —

Anm. Då jag från min dröm ej kunde minnas annat än namnen, blef denna sång mera bristfällig än de andra. Äfven kan den, utan att meningen störes, läsas bakifrån, nemligen att börja med fiskarne.

FEMTE SÅNGEN.

Camaël.

Nu min hela tanke vände
Sig till Zodiakens krans,
Men dess tecken jag ej kände,
Och än mindre dessas glans.

Allt orörligt tycktes vara
I en ether utan form:
Stiltje som bebådar fara
Förrn det bryter ut till storm.

Medan nu min tanke fördes
Cirkelrundt från zon till zon,
Ej ett ljud i salen hördes,
Tyst det var kring Kronos' tron.

Så jag stod väl timmar fyra
Eller kanske fem, jag tror;
Vaknade först från min yra,
Då en blixt förbi mig for.

Midt i blixten tredje anden
I en hotfull ställning stod;
Stödd mot svärdet höll han handen
Under kappan röd som blod.

Och till skydd mot svärd och lansar
På sin purpurdrägt han bar
Utaf jern ett säkert pansar:
Stålbetäckt hans hufvud var.

Men från hjelmens stål sig höjde
Vaksam upp en gyllne tupp,
Framåt lutad den sig böjde,
Sträckte hals och vingar upp.

Upp! så började han tala,
Upp! och lef då i en tid;
Lifvet är ej sömn och dvala,
Men en evig, evig strid.

Rörelse är mig det samma
Som för dig var ordet — blif:
Nu i strid och eld och flamma,
Är det att jag har mitt lif.

Öfverallt jag strider modigt,
Står ståndaktig som en mur,
Men mig hämnar äfven blodigt,
Om man retar min natur.

Se! till stoftets alla öden
Anden ju sig öfvergaf:
Larm och strid, och våld och döden
Blefvo frukterna deraf.

Lifvet skapas under striden
Och med döden kämpa får;
Allt förgår som rör's af tiden,
Evigt likväl jag består. —

SJETTE SÅNGEN.

Haniël.

Stridens ande började att skaka
På sitt svärd med krigisk lust och mod,
Men han drog sig skyndsamt dock tillbaka,
Då en yngling framför honom stod.

Mildt och vänligt denne mot mig träder,
I hans blick en kärleksflamma låg,
Gröna kappan kring hans hvita kläder
Böljade som hafvets gröna våg.

Och en krans af koppar konstigt gjuten,
Snodde sig hans ljusa lockar kring:
Ikring lifvet var han fast omsluten
Af en blank och prydlig kopparring.

Guldet, sade han, ej lätt du finner
På den stjerna som jag nu bebor;
Ett kristalliskt vatten der dock rinner, —
Rödt af koppar — deri guldet gror.

Morgonstjernan får du nu betrakta,
Rödlet glittrar re'n dess silfversfér;
Jag dess ljus och fröjder väl skall vakta;
Och dess namn blir evigt Lucifer. —

Äfven der vardt strid blandt etherns vågor,
Eld man der i strid mot vatten fann;
Men ur vattnets skum och eldens lågor —
Aphrodite kom — och seger vann.

Och på denna stora, klara stjerna,
Sedan krigets vilda buller teg,
Bodde himlens sköna älsklings tärna,
Och från den till jorden ner hon steg.

Men då hon sig ner till jorden sänkte,
För att kunna uppenbarad bli',
Nio gåfvor hon åt verlden skänkte,
Hvilka ännu finnas qvar deri, —

Först *spermatisk-kraft* hon med sig förde,
Lifvet fick sin födelse deri:
Och en *blandnings-kraft* som ej förstörde,
Men gaf ordning blott och harmoni.

Dessa två förmå ej verka mera,
Bildnings-kraften derför bredvid står,
Den skall forma eller figurera
Allt som se'n sitt lif i ljuset får.

Dragnings-kraft och *motstånds-kraft* hon gifver:
Och *upplösnings-kraft*, som skilja kan.
Växtlighet det i naturen blifver
Medan dessa leka med hvarann.

Allt förmåga fick att sig föröka
När influx med *strömnings-kraften* kom:
Och *förvandlings-kraften* fick försöka
Att förändra och att byta om.

Skall naturen trotsa alla hinder,
Och uppnå det mål hon satt sig för,
Tager hon en *kraft som sammanbinder*,
Och materien hon kroppslig gör. — —

SJUNDE SÅNGEN.

Cocabiël.

En susning fick jag höra,
Lik åtta sférers sång,
När vinden börjar göra
Sin snabba cirkelgång.

Min heta panna svalkas
Som af en kylig flägt,
Då femte anden nalkas;
Och blå var dennes drägt.

Hans drägt var blå, jag sade,
Men skiftade dock se'n,
Och alla färger hade
När ljuset på den sken.

Han stod nu hög och väldig
Midt i den stora sal;
Hans röst var klar, ej eldig:
Så här var nu hans tal: —

Från klotet närmast solen
Jag kommer till din jord:
Från nord till södra polen
Jag herrskar genom ord.

Och du skall ej bli' sviken
Af den som känner till
Naturens trenne riken,
Om blott du lyda vill,

Jag kan förstånd dig skänka,
Och ger du mig gehör,
Jag lärer dig att tänka
Och tala som sig bör.

Men äfven kan jag blifva
För dig ett dödligt gift,
Kan högre lif dig gifva,
Men ock en tidig grift.

Osynlig skall jag råda
Om allt hvad är och sker:
Den ande du får skåda
Du ej med ögat ser.

Ty anden gömd får vara
I kroppen och dess märg,
Och endast uppenbara
Sig genom kraft och färg.

Men fort han skall sig skilja
Från kroppens trånga rum,
Om lifskraft, lust och vilja
Ej stå som medium.

Vill anden från det höga
Du se i allt på jord, —
Se med ditt inre öga!
Dock nu om färg ett ord:

ÅTTONDE SÅNGEN.

Färg.

När du om färgen språkar
Med målare, min vän,
På villospår du råkar
Ty de ej känna den.

De se ju icke anden,
Men ropa: se dock opp!
Vi hafva den i handen,
Den altså är en kropp,

Det svart de bruka kalla,
Naturen endast har
Som täcke för dem alla,
Men färg det aldrig var.

Då mörkret börjar sänka
Sig öfver stad och hus,
Tror du det färg kan skänka?
Nej svart är brist på ljus.

Ty anden som är inne
Han byggde sig en mur.
Just då han var till sinne
Att visa sin tinctur.

Af djur, af träd och stenar
Kan färgen dragas ur,
Naturens språk den tjenar
Dock blott som signatur.

Så hvitt och svart sig gömma
I hjernans fina märg:
Der blodets källor strömma —
Der finnes purpurfärg.

Fins nu i kött det röda,
Har lefvern brunt, och då
Från gallan, utan möda,
Du grönt och gult kan få.

Den hvita färgen strålar
Ur svart, der gömd den låg,
Och allt med silfver målar,
Men ingen anden såg.

Men detta hvita, rena,
Får det i chaos stå,
Kan sig med svart förena,
Men då blir färgen blå.

När allt tog till att glöda
Och rodna småningom,
Då var det att det röda
Ur hvita färgen kom.

Om rödt och hvitt du tager,
Och sammanblandar se'n,
En färg från dem du drager
Så gul som solens sken.

Men skall nu jorden blifva
Ungdomlig, frisk och skön,
Få gult och blått den gifva,
En färg som kallas grön.

Således skulle verlden
Fem hufvudfärger få,
Som sedan blefvo härden
För sjuttio och två.

NIONDE SÅNGEN.

Schemschidaël.

Alla färger tycktes vilja strida
Om den högsta rang hos ljusets makt,
Då ett guldgult sken just börjar sprida
Öfver allt en majestätisk prakt.

Och den sjette anden såg jag stanna
Uti kretsen af sin gudaslägt:
Trenne kronor skeno på hans panna
Öfver guldet på hans purpurdrägt.

Och som läkedom i sorg och smärta
Från hans milda ögon trängde sig
Varma strålar djupt in i mitt hjerta,
Medan så han talade till mig:

Du af den som solens fackla tände,
Blott en liten lärdom här du får;
Ty om solen du ej förut kände,
Du dess ande heller ej förstår.

Mången en sin blick mot himlen sände
För att solsystemets sol få se,
Men blef bländad, och ej såg, ej kände
Att det öfver denna funnos tre.

Dock den första skall förborgad blifva,
Som den högsta utaf all substans;
Men det ljus den har kan likväl gifva
Hela verlden en gudomlig glans.

Andra solen härnäst är den största,
Men af tidens alster äfven skymd;
Sammansatt af strålar från den första,
Står hon öfver rörelse och rymd.

Hon består af siffror man kan dela,
Hvilka skenbar rörelse blott få,
Stilla står hon likväl som det hela,
Och i evighet hon så skall stå.

Men den tredje solen på sin bana
Med sin hälft i evigheten står:
Efter andra hälften får du spana
Då den in i tidens rymder går.

Solen nu som skenbar tyckes vandra
Ikring jorden, der du fått ditt hem,
Hon är endast bilden af de andra,
Ty i all sin kraft hon liknar dem.

Tag nu all materien från denna,
Se'n det rum deri den fängslad var,
Och af ljusets glans du lärer känna —
Att den tredje solens bild du har.

Låt nu äfven rörelsen försvinna,
Och den andra solens bild hon ger,
Ty det nakna ljuset skall du finna
Då ej tid, ej rymden finnes mer.

Kan du bort all mängd af siffror taga,
Då den första klara sol du har;
Och får ingen orsak till att klaga, —
Ty det enkla ljuset blifver qvar.

TIONDE SÅNGEN.

Levaniël.

Då solens ande han slöt sitt tal
Förvandlade sig allt i dimma;
Der väggen var kring den stora sal,
Der såg jag himlens stjernor glimma.

Den sjunde anden blef ensam qvar
Då allt i dimman fick försvinna;
Och lång tid efter jag undrat har —
Om denne icke var en qvinna.

Ty hufvud, bröst ja äfven ben
Betäcktes af en silfverslöja,
Och öfver hjessan en gyllne gren
Med månens bild, jag såg sig höja.—

Till månen, så voro nu hans ord,
Jag tänker om en stund dig föra,
Men Cosmos der på den sköna jord
Dig lärer det du har att göra.

Min slöja dock han ej lyfta får,
Men vill du med förståndet söka,
Af min förmåga du snart förstår,
Jag allt kan föda och föröka.

Ty solens strålar de komma här
Till mig, som till ett älskadt möte,
Och min förmåga just denna är,
Att samla alla i mitt sköte.

Af dessa strålar en herrlig skatt
Är det min högsta lust att samla;
Jag sänder ner den i menskans natt
Som ljus för unga och för gamla.

Nu anden teg, — och i samma stund
Jag började att häftigt bäfva,
Ty foten vek från sin fasta grund,
Jag kände mig i luften sväfva.

Men tät blef dimman allt mer och mer,
Och underbart det var att skåda, —
Den sjönk och sjönk ifrån himlen ner,
Men fast deri vi stodo båda.

I fjärran såg jag blott solens rand,
Men af planeter lyste flera:
Omsider satt jag min fot på land,
Men anden såg jag icke mera. — —

TREDJE AFDELNINGEN.

FÖRSTA SÅNGEN.

Månen.

Emedan dröm och fantasi mig gifva
Ännu ett ämne till ett minnesblad,
Jag börjar här, så godt jag kan att skrifva
Om månen och dess stora hufvudstad.

Men ej jag vill med Astronomen strida,
Som anser månen för en död planet,
Han har blott tittat på dess ena sida,
Men om den andra han alls intet vet.

Man tror, då intet moln så högt kan sväfva
Och bringa regn, som jorden fruktbar gör,
Att hettan skulle alla växter qväfva,
Om ej af kyla lifvets ande dör.

Men kan ej etherluften moderera,
Den alltför starka hetta solen ger,
Och sol och ether sig till dagg formera,
Som se'n till jorden ymnigt faller ner? —

Men om än anden mig till månen förde
Blott under drömmen, vill jag likväl tro
Att det var sanning hvad jag såg och hörde
Att äfven menniskor på denne bo.

Ett paradis, kanske det enda sanna,
Mig föreföll det stället dit jag kom,
Så skönt som det der Adam först fick stanna,
Och fyrti dagar ensam vandra om.

Ty detta landet kunde sinnet tjusa
Med blommor, frukter utaf hvarje slag:
Och inga stormar der jag hörde susa,
Men ordning var naturens högsta lag.

Och oljeträdet sina grenar sträckte,
Med gyllne frukter, öfver myrtens topp,
Och myrtens krona rosenhäcken täckte,
Förgätmigej såg blygsam till den opp.

Men lagerträdet, förut högt i ära,
Stod stolt med elden dold uti sin stam:
Och palmen såg man sköna frukter bära,
Och nectar genom barken sippra fram.

Och der, hvar drufvor sig kring kullen snodde,
Der låg förtjust jag i det höga gräs;
Och röda rosor rundt ikring mig grodde, —
Men bak mig stod en jettestor cypress.

Och skönt det vore om jag der fick hvila,
Men jag får söka Cosmos framför allt;
Och derför måste jag till honom ila,
Såsom mig anden hade det befallt.

Och ödet blundar och mig låter vara
I tron, att snart jag skall min lycka nå;
Så genom blomsterlunder får jag fara,
Och nalkas slutligen en stor platå.

Här månestaden sig omätligt sträckte,
Förgyld af solens sken, i rymden ut,
Med långa gator, att ej ögat räckte
Så långt att se hvar dessa togo slut.

Och folket, det var skapadt som vi andra,
Men tycktes lefva här i lifvets vår:
I hvita kläder såg jag nu dem vandra,
Och blomsterkransar prydde deras hår. — —

De fästningsverk som staden innestängde
Af flinta byggde kunde gnistor ge:
Men ikring vallen fridens fanor hängde
Och intet krigiskt tecken fick man se.

De blefvo byggde folket att försvara
Mot trenne kungars våld och död och pest,
Då dessa sågs mot månestaden fara
Från östra hörnet och från syd och vest.

Den gång, man sade, landets östra sida
Blef härjad af en svartklädd, gruflig här,
Och Azazeli framför denne rida
Och stolt och trotsig komma staden när.

Se'n rundt ikring han eld i skogen tände
Och pelare af rök han listig nog
Vid hjelp af vinden in mot staden sände,
Så att en del af folket deraf dog.

Men Azaël, följd af en listig skara,
Från södra sidan ut till striden går,
Med sunnanstormen tycktes han att fara,
Och heta pestmoln följde i hans spår.

Och han förstod att kunna sig förställa,
Jag älskar dig! han sade, var blott trygg;
Men se'n förgiftade han hvarje källa,
Och stötte giftig dolk i offrets rygg.

Det var hans vällust att så här få mörda,
Ty om ej såret gaf hans vän en grift,
Fick han ju qval och pina likväl skörda,
Ty i dess ryggmärg blef hans lömska gift.

Men Mabazaël vill ock grymhet öfva
Och plundra allt hvad girigt öga såg:
Ett skydrag lik hans här kom för att röfva
Och suga ut allt hvad i vägen låg.

Från vester han med krokar sökte draga
Allt folket åt sig som på vallen stod,
Och när ett såradt offer man fick taga —
Man obarmhertigt sög dess varma blod.

Så höll man på att kämpa, tjuta, skrika,
Och raseriet steg allt mer och mer,
Dock måste fienden helt nesligt vika
Då Cosmos modigt höjde sitt banér. —

ANDRA SÅNGEN.

Cosmos.

På en höjd i månestaden,
Inom väl befästad plats,
Sågs den lysande facaden
Af ett stort och skönt palats.

Bygdt var detta af agater,
Af de ädlaste man har,
Ty af alla potentater
Cosmos störst och rikast var.

Genomskinligt gult det målas
Så snart solen bakom står,
Men om framför det bestrålas
Himlens färg det genast får.

Byggnadsformen var triaden,
Pelarna, af skön agat,
Voro nio vid façaden,
Tretisex dock i qvadrat.

Porten, som åt höger vände
Hade guldets röda glans.
Silfverhvita strålar sände
Porten, som åt venster fanns.

Snart jag från den nedra dalen
Hoppfull upp mot höjden går,
Skyndar mig till riddarsalen, —
Framför Cosmos då jag står.

Han satt klädd i silfverkläder
Midt ibland sin riddarvakt,
Medan folket tyst inträder
För att vädja till hans makt.

Sålunda [illegible] till en han talar:
Du har ej dig visat svag,
Du har bott i våra dalar
Och har trogen följt vår lag.

Derför är det jag tillåter
Dig till högre stjernor gå,
Att du ifrån dessa åter
Kan till högsta ljuset nå.

Du dig icke uppåt svingar —
Till en annan ljöd hans tal —
Dig än fattas själen vingar,
Blif en tid i denne dal.

Du bor ej bland månens vänner —
Mig nu gälde dessa ord —
Och ej månen rätt du känner,
Derför far till lägre jord.

Som en medlare den ilar
Mellan sol och jord med frid,
Samlar solens gyllne pilar
Mellan evighet och tid.

Tyngre har din ande blifvit,
Glömt du har din hvita häst,
Som dock framfärd har dig gifvit.
Neråt går nu färden bäst.

Derför nu jag bort dig sänder
Lika fort, som du kom hit.
Gå till jordens mörka länder!
Dock hur kommer du väl dit?

Ty så fort du öfverskrider
Vår mot jorden vända trakt,
Ej det båtar att du strider
Mot vår der uppstälda vakt.

Der man snart din framfärd motar,
Lifvet kan det kosta dig,
Fyra gångar faran hotar, —
Dock en hjelp du får af mig.

Denna kappa jag dig gifver,
Hölj dig i den på din färd, —
Om af denna förd du blifver,
Får du återse din härd.

Må du då af denna föras!
Silfverkappan säkert bär,
Och du skall då ej förstöras
Utaf elementers här. — — —

Strax jag ut från salen träder,
Lyda må jag Cosmos' ord;
Men det ej mitt hjerta gläder
Att få fara till vår jord. —

TREDJE SÅNGEN.

Elementernas verld.

Ifrån slottet jag for öfver sjö, öfver land,
Ner mot rymden, som låg för min fot.
Utan fara jag kom till den yttersta rand
Af det sköna det lysande klot.

Här en rädsla mig grep med förtärande makt,
Då till stället jag styrde min färd,
Der den gruflige Zeruph han stod på sin vakt
Med en fackla och brinnande svärd.

Ty med svärdet han högg, och från flammande glöd,
Utaf facklan, han uppåt höll sträckt,
Blef den antända luften snart gnistrande röd,
Och den slumrande åskan blef väckt.

Salamandrar mig följde med gapande mund
För att sluka min kropp och min själ;
Men mot faran, som ökades stund efter stund,
Cosmos' kappa mig skyddade väl.

Men då lyckligt jag for från den brinnande trakt,
Kom en isande luft mig emot,
Här den lätte Cherub, som vid gränsen höll vakt,
Stod med vingar på arm och på fot.

Han med vingarna slår, och det blifver ett sus,
Genom dallrande luften det förs',
Och som eko det stöter mot vindarnas hus,
Och af Eolus genast det hörs'.

Och han vindarne sände, dock sunnan kom först
Och mig täckte med moln — och jag fick
Af hans hettande anda en tärande törst
Så att sinnet mig nära förgick.

Sedan Nordan han kom, som han plär vanligtvis,
Med sin storm, med sin kyla, sin snö,
Och han ville förvandla mitt hjerta till is, —
Och att hela min själ skulle dö.

Och Solanus och Eurus de pröfva mitt mod,
Se'n vill Aqvîlo kasta mig om.
Hvirflar Circius slog; ej var Africus god,
Silfverkappan dock genom dem kom.

På min luftiga väg flög nu Zephyr ikring
Bland Sylphider, med kyss och med smek,
För att locka mig in i den tjusande ring, —
Men jag flydde den farliga lek.

Ner mot hafvet jag kom, som med brusande larm
Öfver jorden högt svallade opp,
Der en bölja jag såg full af vrede och harm,
Tharsus stod på dess skummande topp.

På Tritoner han kallade, order dem gaf
Att uppöfver mig böljorna slå,
Och mot djupet mig draga och ge mig en graf —
Hvarest ormar och bläckfiskar gå.

Snart de tornhöga böljor jag öfver mig ser,
Och Tritonernas hånande här,
Snart jag höjes i i luften, snart störtas jag ner, —
Genom hafvet dock kappan mig bär.

Blott Undiner mig lockade ner än en gång,
Med dess skönhet, dess tjusande svek,
Men då hjertat blef varmt af den lockande sång,
Vek jag fort från den farliga lek.

Nu tog mörkret allt till och det redan var natt,
Då till grönskande jorden jag kom.
Månen stod väl på himlen, men sken endast matt; —
Skuggor hotande smögo sig om.

Rundt ikring mig jag hörde blott gäckande skratt
Ifrån skogsrå och tomtarnes kör;
Och de sökte att spela mig elaka spratt; —
Ur försåtet dock kappan mig för'.

Och en grotta jag såg i ett glittrande berg
Som af flitiga tomtar var full.
Ädelstenar de bröto, af skönaste färg,
Och hamrade silfver och gull.

Och de bjödo mig guld, och af stenar en skatt,
Om min kappa de blott måtte få;
Men jag nekade — ty om de fingo den fatt,
In i berget jag sjelf måste gå.

Se'n en kulle jag såg, och jag uppföre gick,
Ty jag tyckte min väg der tog slut,
Men för tomtar och troll, ingen hvila jag fick,
Som från kullen vildt strömmade ut.

Och med fylda pokaler och gycklande tal
Man försökte att störa min frid.
Sedan foro de fram i en vild baccanal,
Hvaraf följden blef kif blott och strid.

Och en elfdrottning såg jag i fullmånnens glans,
Hon var skön, men helt listig och hal,
Ty hon bjöd, under elfvornas lockande dans,
Mig en dryck af sin fylda pokal.

Men jag vände mig bort, och hon fick ingen makt
Öfver känslornas svallande flod —
Men på toppen af kullen, som yttersta vakt,
Mörk och hotande Ariël stod.

Du vill ej, sade han, se min prakt och vår fest,
Och han skrattade hånligt dervid,
Likväl skall du på jorden få blifva min gäst
Under jordlifvets halfdunkla tid.

Ty jag ser, du af Cosmos en kappa har fått,
Och jag derför vill låta dig gå.
Elementer ha öfver dig intet förmått,
Men ett minne af mig skall du få.

Du får skåda dig sjelf, som du är, som du var,
Det dig roar kanske aldra bäst,
Du får se att en skådeplats jag äfven har,
Och ett lustspel för kommande fest.

Der du ser min ridå! och ett moln fick jag se,
Som en dimma för ögat det stod,
Och med eld stod der skrifvit ett flammande T. — —
Dra ridån! om du dertill har mod. — —

FJERDE OCH SISTA SÅNGEN.

Ariëls Lustspel.

Ariël mig ville tjusa:
Lustspel sade han det blef.
Vinden började att susa,
Och han molnet sönderref.

Medan jag en stund fick stanna,
Såg jag, och i minnet har,
Många taflor mycket sanna, —
Men ett skuggspel allt dock var.

Första taflan jag fick skåda
Var en svart och otäck sjö,
Der förvandling tycktes råda
Och allt växtlif måste dö.

Och den kokte och den jäste,
Alla färger då den fick;
Hvita skummet sedan fräste
Och som rand ikring den gick. —

På en gytjig massas yta,
Som af strömmen fördes till,
Sågs' en bild af mig att flyta
Liksom tryckt af ett sigill.

Silfverstrålespetsar, hvassa,
Bröto då ur skummet fram,
Och i sjön, som blef en massa,
Låg ett träd med silfverstam.

Alla färger nu försvunno,
Qvar blef blott det hvita sken,
Inga flera böljor runno,
Sjön var nu en marmorsten. —

Denne började att smälta
Och till limmig gytja bli,
Lik en lera lätt att älta
Och att bilda former i.

Iris färger klara, sköna,
Sågs' så småningom deri,
Dock af alla först den gröna
Sväfvade min blick förbi.

Guld jag såg med purpur blandat,
Gyllne färgen fanns ock här,
Gredelint med brunt var randadt;
Sådan låg nu gytjan der.

Slutet på den förste scenen
Var att hela massan stod
Fast och hård, som förre stenen —
Men så röd som hjertats blod. — —

Men ett skrik jag derpå hörde
Af ett barn, som hjelplöst låg,
Och i ångst sig häftigt rörde
Just då dagens ljus det såg.

Kunde det kanhända ana,
Att det blef en tråkig lek
Här på lifvets skådebana,
Och att derför just det skrek.

Dömdt det var ju till att födas
Och friboren blifva slaf;
Från sin födsel dömdt att dödas
Och förvissna i en graf.

Nästa taflan mera rolig,
Som ett barndoms-minne kom.
I en trädgård, skön och solig,
Gossar, flickor sprungo om.

Gossar såg jag glada vandra
Som soldater med gevär,
Under gröna buskar andra
Plockade de röda bär.

Flickor, enligt medfödt tycke,
Sökte blommor till en krans,
Och med sådant hufvudsmycke
Strålade i solens glans.

Barnasinnet endast trodde
På allt godt och skönt och täckt.
Oskuld än i hjertat bodde, —
Sinnlig kärlek var ej väckt.

Om det onda de ej drömde,
Enkla voro hjertats rön;
Tidens tand en stund dem glömde
Under himlen blå och skön. — —

På en flod med gröna stränder,
Midt i strömmens vilda lopp,
Styrd af unga, starka händer
Sågs en båt på böljans topp.

Stormen tjöt i mast och segel,
Blixtar lyste gång på gång.
Men från båtens akterspegel
Ljöd en frisk och munter sång.

Ty på dennes svaga tilja
Stod en yngling käck och stark;
Vågor, med sin starka vilja,
Plöjde han, som land och mark.

Vild han var väl såsom björnen,
Men som menskan mild och god,
Skarp var blicken, som hos örnen,
Och han egde lejonmod.

Vilda djur för honom flydde,
Foglar föllo för hans skott,
Elementer honom lydde,
Herraväldet blef hans lott.

Stormen derför honom förde
Dit han ville gå i land;
Och hans muntre sång man hörde
På den blomsterklädda strand.

Och han sjöng då om sin lycka, —
Bröt en ros, hans bästa skatt,
Ville den till barmen trycka —
Men en tagg vid rosen satt.

Stackars yngling! lugna blodet,
Allt ej lyda vill ditt bud;
Väck ej i dig öfvermodet,
Du är blott en dödlig gud.

Sen en man, som stundom tömde
Beska kalkar för mig stod;
Lifvet han just ej berömde,
Men ej krossadt var hans mod.

Och han började studera
Lifvet och dess gyllne ström,
Men blef väckt, som många flera,
Just då skönast var hans dröm.

Andra strängar, andra toner
Rörde då sig i hans bröst,
Slut det var med illusioner,
Allvarsam blef nu hans röst.

Och han suckar, men ej klagar,
Ty han lider ingen nöd,
Om han svettas alla dagar,
Får han än ett litet bröd. — —

Men en gubbe stödd på stafven,
Krossad, böjd i lifvets dal,
Var på resan nu till grafven; —
Sista slut på lifvets qval.

Och hans sjuka, slappa hjerna
Trodde det var ställdt så väl —
Att till någon bättre stjerna
Flögo bort hans kropp och själ.

Och han lugnt den väg beträder
Vid hvars slut skall finnas ro:
Hoppet klädt i svarta kläder
Följer med hans blinda tro.

Se'n ett lik han tycktes vara,
Djupt i jorden brann hans kropp:
Tiden ville intet spara, —
Endast litet rök steg opp.

Röken uppsteg mot det höga
Och i ethern spriddes ut;
Allt försvann då för mitt öga.
Och med drömmen var det slut. — —

SLUTORD.

Kom hit en spåman eller hvem,
Som drömmar kan förklara;
Säg mig hvad jag skall tro om dem,
Och tacksam skall jag vara.

Säg hvad jag var, om du förmår,
Och hvad jag sedan blifvit;
Säg äfven mig hvart hän jag går,
Då har du mycket gifvit.

Men kom ej hit du Ophons prest,
Som sanningen förvände,
Att lära mig en tarflig rest
Af det du sjelf ej kände. —

SCHEIKENS SAGA.

DIKT

AF

SIGURD LUND.

STOCKHOLM
SAM. RUMSTEDT 1883.

MAGNUS LUND

med vänskap tillegnad

af

Författaren.

Första Sången.

OASEN.

Mellan Syriens berg och Arabiens land
Sträcker öknen sig ut som ett haf,
Men dess böljor de äro blott hvirflande sand,
Deri mången har funnit sin graf.

Ingen sjö finnes der med en svalkande strand,
Ingen skugga, blott sol öfverallt,
Och de plantor, som växa bland högar af sand,
Hafva gifter som bitande salt.

Karavanen blott färdas när dagen tar slut,
Ty man fruktar den glödande sol,
Dock far ofta en svårare fiende ut
Ifrån träsk under isarnes pol.

Det är Samuels anda af svafvel och os
Som kring öknen försåtligen går,
Och den lemnar, då åter den farit sin kos,
Endast feber och pest i sitt spår.

Men då purpurn ger himlen i öster sin färg
Glöder äfven den resandes hopp,
Med sin spejande blick får han se några berg,
Som ur sandhafvet resa sig opp.

Dessa berg i en öken man kallade Sur
Tycktes ställda som väktare der,
Kring en dal, en oas, med en herrlig natur,
Rik på källor, på frukter och bär.

Dock ej än var det rådligt att slå sig till ro,
Utan färdas med vapen i hand,
Ty bland bergen, der tigrar husera och bo,
Ströfva roflystna röfvareband.

Mellan grönskande kullar nu vägen för ner
Genom skog, öfver mark, öfver fält,
Der kameler och hästar man betande ser
Kring de vaksamma herdarnes tält.

Och bland palmer och dadlar ett folk ännu fritt
Bodde skildt från den öfriga verld,
Ty från Turkar och Kristna det gjorde sig qvitt
Med sitt välkända mod och sitt svärd.

Och det lefde i frid med sin urgamla tro,
Det var ärligt och svek ej sitt ord,
Och en vandrande gäst gaf det hvila och ro
Och en plats vid sitt gästfria bord. —

Åben Sechäl, den mäktige Scheiken, var den
Som ej vördades blott som monark,
Ty han var en profet, och för folket en vän,
Och var känd som en vis patriark.

I sin park, då han kom från sin dagliga rund,
Satt bland vänner han vänlig och blid,
Der han bjöd på en dryck i en doftande lund
Och en saga från fädernes tid.

Men en afton han sade till vännerna der:
Nu ett äfventyr skolen I få,
Sagolikt, men likväl från min ungdom det är,
Med uppmärksamhet hören nu på.

Andra Sången.

UTFÄRDEN.

Jag var ung och som eld var mitt blod
Då jag lemnade fädernehärden
För att se något mera af verlden
Och få pröfva min kraft och mitt mod.
Och med lust jag på väg mig begaf
Mot de kristna, som längtade strida
Och i kampen få falla och lida
För en Gud, som var lagd i sin graf.

I en dal under Libanons topp
Fann jag lägrad en krigslysten skara,
Som för Mohameds tro att försvara
Hade stält sig kring halfmånen opp.
Ej jag ville dock pröfva min lans
Emot slödder och ömkliga prester,
Men med hjeltar från landet i vester
Endast täfla om krigarens glans.

Då till uppbrott det ännu ej kom
Någon order ifrån generalen
Gjorde ofta jag utfärd från dalen,
Och på Libanon vandrade om,

Men en dag bakom stenblock och grus,
Då en bergstrakt jag just ville lemna,
Såg jag nertill om berget en remna,
Och i denna ett flämtande ljus.

Mycket nyfiken och oförskräckt
Sprang jag dit, för om möjligt att skåda
Hvad det ljuset väl kunde bebåda,
Men då hade det re'n blifvit släckt.
Dock då tätt intill berget jag hann,
Med mitt öfvade, spejande öga
Mellan stenväggar, branta och höga,
Täckt af buskar en håla jag fann.

Den var skum, och ett hvalf blott jag såg,
Och ej lefvande varelser mötte,
Men min fot mot ett föremål stötte,
Hvilket rykande midt i den låg.
Och en fackla det var vid hvars sken,
Då jag åter den lyckligtvis tände,
Åt en stege min blick nu sig vände
Som bar ner mellan väggar af sten.

I det hoppet att hitta en skatt,
Eller öfva en ridderlig gerning,
Lät jag ödet få kasta min tärning,
Och steg ner med ett bloss i en natt.
Men försåtet i djupet sig höll,
Intet mod, ingen kraft här mig hjelpte,
Bakåt stegen sig krökte och stjelpte
Så att ner med densamme jag föll.

Intet oråd jag anade än,
Och försökte mig resa från grunden,

Men blef plötsligen gripen och bunden
Af en skara beväpnade män.
På min fråga man svarade mig:
Som spion till vår borg vi dig föra,
Dalens Furste skall der dig förhöra,
Demiurgos så kallar han sig.

Sedan nu de mig fångat med våld,
Äfven vapnen ifrån mig de togo,
Och från håla till håla de drogo
På en väg inom berget fördold.
Snart dock viste sig, sedan vi gått
Ifrån mörka, ohyggliga schakter
Genom trånga men ljusare trakter,
Demiurgos befästade slott.

Öfver bergets vildt skummande fors,
Hvarest örnen plär bygga sitt näste,
Låg det högt som ett skyddande fäste
Med dess flyglar i form af ett kors.
I ett rum, hvilkets läge just var
Öfver forsens uppstigande dimma,
I den tysta, den nattliga timma
Man då ensam mig lemnade qvar.

Tredje Sången.

DET UNDERBARA SLOTTET.

Ett litet rum med ett fönster blott,
Der forsen skummade djupt nedan,
Bebodde nu jag på detta slott
Re'n trenne långa dagar sedan.

En gyllne ros midt på väggen bar
En spegel som på denna hängde,
En dörr af jern, som åt venster var,
Mig obarmhertigt innestängde.

En säng jag hade, och mat jag fick,
Men Fursten, sades, var ej hemma,
Och så kom dagen och dagen gick,
Men intet kunde man bestämma.

Det var mot afton och månens sken
Sitt ljus igenom fönstret sände,
Men frihets längtan, såsom en sten,
På hjertat trycka tungt jag kände.

En varelse både hemsk och vild,
Ur väggen tycktes mig sig närma,
Men spöket var blott min spegelbild,
Som hånande mig ville härma.

Men rosen satt der så skön och mild,
Och strålar till mitt öga sände,
Och som en lysande sinnebild,
I bröstet åter hoppet tände.

Försänkt i tankar, dock varsamt nog,
Mot rosen stödde just jag handen,
Då in i väggen sig denna drog
Och utåt vred sig spegelranden.

En kylig vind nu emot mig for
Ifrån en öppning, hvilken krökte
Sig som en ringformad korridor,
Och denne nu jag undersökte.

Jag följde gången i sakta mak,
Och månen mig på vägen ledde,
Ty från ett klart kristalliniskt tak
Utöfver allt sitt sken den bredde.

Först kom jag fram till ett atrium
Med taflor utaf vackra qvinnor,
På några af dem var blicken skum,
Men andra tycktes lejoninnor.

Kring taket snodde sig skönt en krans
Af röda rosor och af knoppar;
Fem pelare lyste med en glans
Som skinande, poleradt koppar.

Men dessa bildade en portal,
Och genom denna tog jag vägen,
Och snart jag stod i en festlig sal
Näst intill atriet belägen.

Långs båda sidor i parallel
En vacker pelarrad sig sträckte.
Som guldet sken hvarje kapitäl
Men silfver dubble basen täckte.

Fyrtio pelare stodo här,
Och sex långs väggen vid portalen,
Två andra gömde sig äfven der
I båda hörnen utaf salen.

Men fyra såg jag i fonden stå
Med silfverbaser enkla gjutna,
Och väggar röda och gula, blå
Emellan dessa inneslutna.

En dörr fanns der klädd med silfverskir,
Och nyckeln satt just i densamma,
Der stodo orden: Eli X Ir,
Och lyste som en purpurflamma.

Men just då fatt jag i nyckeln tog,
En fjärran melodi jag hörde,
Som en magnet den mig åt sig drog
Och till ett fönster bort mig förde.

Från öppna fönstret jag fick en syn
Af slottsträdgården nedan under,
Begränsad fjärran af skogens bryn,
Och berg med sköna cederlunder.

Men i dess sköte i lugn och frid,
Emellan myrten små och stora,
Stod doftande i sin blomningstid
Den sköna österländska flora.

Och träden bildade gångar här
Med äpplen röda som rubiner
Och dadlar, plommon och mogna bär,
Och persikor och apelsiner.

Igenom trädgården flöt en flod
Med vattenliljor utmed randen,
En trubadur med sin cittra stod
Emellan blommorna vid stranden.

Och åt en lysande paviljong
Han kärleksfulla blickar sände,
Och cittrans toner och denne sång
Förrådde det hans hjerta kände:

En lycklig dag min båt jag stötte
Ut från en mörk och dimmig strand,
Och midt på lifvets ström jag mötte
En ros från paradisets land.

Om stormens tjut jag stundom hörde —
Framåt gick resan lika bra,
Ty den som båten lyckligt förde —
Det var min ros — Felicita!

Hon rodde djerft, och för oss båda,
Mot hvarje svall från storm och sjö,
Till's småningom vi fingo skåda
Lycksalighetens sköna Ö.

Hur skönt för mig att dit få komma
Der trofast kärlek evigt bor,

Emedan på min ljufva blomma
Mitt hopp, min sällhet nu beror.

Ty då min båt fick sakta gunga
Omkring den undersköna strand,
Lät hoppet hjertats känslor sjunga
Sin längtan att få gå i land.

Der silfverforsen mäktigt strömmar,
Säg minnes du att der du låg,
Och tankspridd under tysta drömmar
I silfverskummets dimma såg?

Med kärlek ristad i mitt hjerta,
För hvilken än ej finnes bot,
Emellan fröjd och hopplös smärta
Jag lade mig framför din fot.

Du är som rosens doft i söder;
Som nordens lilja var ditt lif,
Men kyla ingen kärlek föder,
Ack kärleksrosens eld mig gif.

En sällhetsbägare vi tömma
Då ljufligt till dess botten ut,
Och medan jordens strid vi glömma
Vi himmelen få se till slut.

Felicita! du ljufva, sköna,
O! styr då nu min båt i hamn,
Kan kärlek kärleken belöna —
Då tag mig, tag mig i din famn. —

Från paviljongen flög till hans barm
En flicka lockad dit af sången,
Och se'n försvunno de arm i arm
I den af frukter täckta gången.

Men nära fönstret i en boské
Af månens strålar öfversållad,
En ljusets engel jag trodde se,
Och kände mig så ljuft förtrollad.

Från blomsterhvalfvet nu trädde fram
En underskön, förförisk flicka,
Hon tycktes sorgsen och allvarsam,
Men mildt dock upp till fönstret blicka.

En gyllne slöja utbredde skönt
Ett glitter öfver hvita barmen,
Sitt hår hon hade med stjernor krönt,
En cittra hvilade på armen.

Se'n tystnad herrskat en liten stund,
Nu cittrans strängar sakta rördes,
Och denne sång från den gröna lund
Af blomsterdofter till mig fördes:

Riddare, som hålles fången,
Om du höra kan min röst,
Lyssna vänligt då till sången,
Hör min varning, hör min tröst.

Jag har lärt af himlens stjernor,
Der ditt öde skrifvet står,

Fly från alla falska tärnor, —
Då till slut du Agla får.

Ingen lycka är att vinna
Endast med förväget mod,
Ingen kärlek af en qvinna
Genom brott och genom blod.

Blif ståndaktig, ja till döden.
Låt ej locka dig med ord,
Då förenas våra öden,
Och vi mötas här på jord.

Må du aldrig, aldrig glömma
Att du evigt blir mig kär!
Nu farväl! jag går att drömma
Om att återse dig här. —

Jag stod berusad af ord och sång
Då det på porten hördes klappa,
Och hon försvann — och på samma gång
Jag hörde steg på slottets trappa.

Ej var det rådligt att stanna qvar,
Och blott ett ögonblick det dröjde
Förr'n jag i fängelset åter var,
Och spegeln fort tillbaka böjde.

Men då från denne jag tog min hand,
Föll ner ett galler öfver muren,
Jag såg väl ännu dess gyllne rand,
Men som en fogel genom buren.

Min tanke flög hela dalen om,
Ej frid, ej lugn mitt hjerta hade.
Då ifrån dörren emot mig kom
En riddare, som åt mig sade:

Hit Fursten mig sände
Han visste förut,
Att det som dig hände
Var ödets beslut.

Men vet — att för verlden
Vi dolt oss i natt
Att ondskan och flärden
Ej stjäla vår skatt.

Vid rosen du rörde,
Och händelsevis
Såg gången som förde
Till vårt Paradis.

Du smög dig till salen,
Och framföre låg
Den skönaste dalen —
Och Agla du såg.

Den som oss helt nära
Har legat på lur,
Han tiga får lära
Bak fängelsets mur.

Men vill du oss tjena
Och se'n om ett år

Med oss dig förena,
Då Agla du får.

Dock först får du svärja
Att redo du är
Att draga din värja
När man det begär.

En Scheik just oss trotsar
Och är oss ej god,
Ty vänskap han låtsar —
Låt flyta hans blod.

Ej stor blir din möda,
Men lofva oss blott
Förrädaren döda,
Som hotar vårt slott.

Dit Fursten dig sänder,
Och Scheiken blir trygg,
Men då han sig vänder —
Stöt till i hans rygg.

Vill priset du vinna
En vecka du har
Till att dig besinna,
Se'n fordras ditt svar.

Han hade gått. Ack! i ärlig strid
Jag skulle ej få lyckan skörda.
Han bjöd mig sällhet och själens frid
Om trolöst, fegt jag ville mörda.

Just som jag, med en förtviflad blick,
Mig såg ikring om hjelp i nöden,
En märklig vision jag fick,
Som viste vägen mig — till döden.

Ett magiskt sken genom fönstret bröt
Och spridde sig kring hela rummet,
Inunder brusande forsen flöt,
Och Agla stod på hvita skummet.

Med handen sträckt upp mot mig hon stod,
Som om hon ville mig påminna
Det nyss hon sjöng: att med brott och blod
Ej vinnes kärlek af en qvinna.

Ack! skrek jag, du var mitt sista hopp,
Din bild i döden skall mig följa!
Med ungdomskraft slet jag fönstret opp —
Och togs i famn af forsens bölja.

Fjerde Sången.

GROTTAN.

En stund satt Scheiken tyst — men då
Från alla sidor ställdes frågor,
Han sade: vänner hören på,
Jag dog ju ej i forsens vågor.

En flod från forsens vatten kom
Med böljor svallande och strida,
Och skummande sig snodde om
Det höga bergets branta sida.

Till slut dock hämmad på sin färd,
Bland skarpa stenar fick den rinna,
Och i en klar och stilla fjärd
Dess böljor tvungos att försvinna.

En deltaformad klippa såg
Man der sig höja öfver stranden,
Dess spegelbild i floden låg
Med spetsen nervänd under randen.

En grotta här i klippan fanns,
Helt konstigt bildad af naturen,

Der låg jag länge utan sans,
Ur vattnet frälst och dit inburen.

En gubbe, ännu stark och vig,
Satt vid mig med en bok i handen;
Han hade sett och räddat mig
Då, som ett lik, jag flöt till stranden.

En vecka i en feberdröm
Jag vred mig under dödens smärta,
Den gamles konst fick lifvets ström
Dock snart att flyta till mitt hjerta.

En dag han vänligen förband
De sår min kropp, mitt hufvud hade,
Då grep med ifver jag hans hand,
Och bedjande till honom sade:

Ni som är vis och äfven god,
Säg hvad jag hoppas får och tänka,
Var det ett verkligt Paradis,
Som man för blod mig ville skänka?

Och Demiurgos på sitt slott
Hvarföre ville han mig välja
Till blodigt dåd, och för ett brott
Den ädla Agla åt mig sälja?

Och se'n jag drogs ur dödens famn,
Jag äfven önskade att lära
Hvad sjelf ni är, och edert namn,
Att jag det kan i minnet bära.

Den gamle sade: unge vän,
Att fråga kan jag dig tillåta,

Men se'n du yrar nu igen,
Ej löser jag dig lifvets gåta.

En läkare helt ofta får
Med gifter kroppens smärtor lugna,
Och presten ännu längre går —
Osanningen skall själen hugna.

Men gift jag ej vill gripa till,
Ej sanning under falskhet dölja,
Derför jag blott utpeka vill
Den väg till sanning du skall följa.

Om Demiurgos du förstått,
Du skulle honom mycket vörda;
Den orm du i ditt hjerta fått
Var fienden du skulle mörda.

En myth blott Paradiset är,
Dock sanning gömmes under orden,
Och vittnesbördet med sig bär —
Att Eden aldrig fanns på jorden.

En ritning dock jag vill dig ge —
Se här, ty blott på detta viset,
Jag kan dig gifva en idé
Om Eden och om Paradiset.

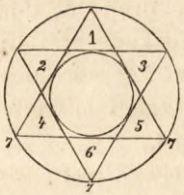

Antag att denna Hexagon
Är Eden och de sköna landen,
Som hvarje bildade en zon
Utmed den hela trädgårdsranden.

I ettan då du elden ser *
I tvåan sammangaddning blifver,
Men trean först den oljan ger,
Som frö till allt i verlden gifver.

Ej stannar fyran tom och lat,
Af fyra vindar blir den buren,
Och bildar då en lång qvadrat
Af fyra krafter i naturen.

Här ett, tre, fem och sju ej stå,
Som voro de från fyran skilda,
Två, fyra, sex och åtta få
Med dessa tretisexan bilda.

I femman träder molnet fram,
Och mycket högt vi detta prisa;
Ty stälda här i pentegram
Fem stjernor nu för oss sig visa.

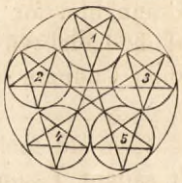

En såsom urbild få vi se
Här vara ställd i sjelfva toppen,

* Se mina Drömbilder pag. 30, 31 och 52, 53.

Två är förstånd, och själ är tre,
Men fyran form, och femman kroppen.

Men likväl ofta så det sker,
Att hexagonen pentegrammet
Omfattar fast och sväljer ner —
Och detta blir då offerlammet.

Ännu vi hafva sexan här
Rakt under monas idealis
Och denna just den stenen bär,
Som äfven monas är realis.

Ett barnsligt räknesätt ännu
Du slutligen af mig får höra —
Två, fem är sju, ett, sex är sju,
Tre, fyra äfven sjuan göra. — —

Nu var i midten Adam satt,
Och allt omkring han fick som gåfva,
Och njöt af Edens hela skatt
Förr än han började att sofva.

Ej var han man, ej qvinna då,
Men Adamah han blef för alla,
Som urbild af de båda två
Vi honom Adam Cadmon kalla.

Men om hans form du teckna vill
Skrif först ett sådant **T** som detta.
Och se'n ett nervändt **T** dertill,
Som du får på det andra sätta. ( )

Då han med Herrans vilja blott
Fick sofva der och sedan lefva,
Var det ej än så stort ett brott,
Ty sjelfva lifvet kallas Heva. — —

Femte Sången.

DEN GAMLE ALKEMISTEN.

På tredje frågan, som än är qvar,
Om orden skulle klinga matta,
Dock utan svek lemnar jag mitt svar,
Men sök då sjelf att rätt det fatta.

Jag gammal är, men ej lider brist
På gåfvor, som till lifvet höra;
Till yrket är jag en alkemist,
Och guld och silfver kan jag göra.

Min konst, mitt guld som jag ofta gaf,
Att menniskorna lyckliggöra,
En droppe blef i det stora haf,
Ty endast få mig vilja höra.

Men äfven om man ej vill mig tro,
Jag likväl än ej vill försaka
Att verka tyst och i frid och ro,
Se'n hit jag dragit mig tillbaka.

Dig, som jag tog ut ur dödens famn,
Jag äfven denna kunskap gifver:

Att Fysizoos, det är mitt namn,
Sitt stamträd ifrån Hermes skrifver.

En tafla fick jag af skön smaragd,
Per testament, bland annat mera,
I innehållet var visdom lagd,
Hör på! se'n får du reflektera.

Sjette Sången.

HERMES SMARAGDTAFLA.

1. En skatt af lärdom, min kära son,
Du här på denna tafla äger;
Ej är det saga och ej fiktion,
Men sanning allt det jag dig säger.

2. Hvad nedan är, likt det ofvan är,
Det ofvan äfven likt det nedan,
Det sådant är för i verlden här
Ett underverk fullända sedan.

3. Som allt är frambragt ur ett af en
Med eftersinningen allena,
Så genom sammanpassning se'n,
Allt skapades af detta ena.

4. Den klara solen dess fader var,
Men månen moder till detsamma,
Och vinden det i sitt sköte bar,
Men jorden valdes till dess amma.

5. Perfekt dess makt är, det ju man vet,
Om det förändradt blir i jorden.

6. Det orsak är till fullkomlighet
I öst, i vest, i syd och norden.

7. Från jorden elden du skilja får,
Men gör det med förstånd och vilja,
Och varsamt äfven, om du förmår,
Det fina från det grofva skilja.

8. Det upp från jorden till himlen far,
Och ner till jorden åter hinner;
All verldens glans du med detta har —
Och mörkret då från dig försvinner.

9. Och kraftens kraft är det äfven när
Man det på jorden åter finner;
Det genomströmmar det hårda här,
Och allt suptilt det öfvervinner.

10. Sålunda allt nu var skapadt då!
11. Och underbart från samma härden
En sammanpassning än håller på,
Frambragt på samma sätt i verlden.

12. Af universets filosofi
Tre delar känner jag — och alla,
Som veta hvad jag förmår deri,
Mig Hermes Trismegistus kalla.

13. Det som jag hade att säga var
Hur solens utveckling har blifvit,
Och om dess verkan, så underbar,
Och det med dessa ord jag skrifvit. —

Sjunde Sången.

DEN GAMLES HEM.

Redan månen fullbordat fem gånger sin rund
Medan jag mig i grottan befann.
Mina sår voro botade, kroppen var sund,
Men ej Agla ur minnet försvann.

Att få komma till slottet stod jemt i min håg,
Och få njuta af sällheten der,
Och den gamle som oron och missnöjet såg,
Sade: följ mig! på tiden det är.

Först en bägare vi, i min stora salong,
Skola tömma för kärlek och hopp,
Sedan förer jag dig på min lönliga gång
Genom berget och upp till dess topp.

Och igenom hans verkstad då vandrade vi,
Som för mig var så sällsam och ny,
Der han gjorde, vid hjelp af en vis alkemi,
Guld och silfver af jern, tenn och bly.

En staty af Typhon hade blifvit rest upp,
Och med bojor gjord fast vid en vägg,

Utaf jern var hans stora, omätliga kropp,
Rödt var håret och rödt var hans skägg.

Ej kaminen var släckt, ännu glöd i den fanns,
Och från kolet en flamma bröt ut,
Öfver allt spridde lågan en strålande glans,
Och från glansen kom värme till slut.

Men den gamle gick framåt och öfver en spång,
Hvilken förde till närmaste trakt,
Och jag fort följde med — och hans stora salong
Fick jag skåda i hela sin prakt.

Af kristall var den byggd, ifrån tak till dess golf,
I det stora ihåliga berg,
Och i stället för fönster jag räknade tolf
Ädelstenar af olika färg.

En staty utaf guld, som en menniska stor,
Af Osiris var här blifven ställd,
Undangömd stod han nu bak ett svartfärgadt flor,
Genom hvilket han sken som en eld.

Midt för honom stod Isis i glänsande skrud,
Ty af finaste silfver hon var,
Hon var smyckad med slöja som då hon stod brud,
Men af oxhud var hjelmen hon bar.

Vattenstrålar som grenar ifrån en fontän
Stego upp med en glänsande prakt,
Och som guldgula droppar de föllo igen
Med en samklang i sus och i takt.

Nu jag fick en pokal, som till hälften var full,
Drick! han sade, ty drickbart det är,

Det kan helsa dig ge, ty af vatten och gull
Är den dryck, som jag bjuder dig här.

Och han gaf mig ett pansar en hjelm och ett svärd,
Och vi började åter vår färd,
Och vi vandrade upp ifrån tysthetens härd —
Till en sinnlig men ljusare verld.

Åttonde Sången.

RUINERNA.

På Libanon nu jag åter stod,
Ack! fasansfull var denna stunden,
Blott dalen såg jag och dennes flod --
Försvunnit hade trädgårdslunden.

Ej funnos blommor, ej träden mer
Med äpplen, plommon, apelsiner,
Allt sköfladt var eller trampadt ner,
Och slottet sjelf var blott ruiner.

Tillintetgjord utan hopp och tröst,
En stund jag stod försänkt i dvala,
Då hördes åter den gamles röst —
Sålunda började han tala:

Du ser ett verk som i blodig strid
Mot barbariet måste falla;
Men rätt och sanning, i sinom tid,
Nog skola segra öfver alla.

Mongoler härjade trakten här,
Och öfvade det fräcka brottet,

Att sköfla allt det de kommo när,
Och äfven tända eld på slottet.

Men Demiurgos blef då ej qvar,
Ej vet jag när han återvänder,
Men Agla gaf han mig i förvar —
Att lemna blott i dina händer.

Att sjelf sig döda det är ett brott,
En hjelte på sin post får blifva,
Men som en mildring i ödets lott,
Sin dotter dock han vill dig gifva. —

Han till ruinerna drog mig hän,
En flygel var af elden sparad,
Der Agla väntade på sin vän,
För allas blickar väl förvarad. —

Hon blef min brud, och är än mig kär,
Min lycka kan jag ej beskrifva,
Till's sagan slutar i hemmet här,
Min fröjd, min sällhet skall hon blifva. —